

SPERANȚE

REVISTA NR. 16
2024
Școala Gimnazială Nr. 19
Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista „Speranțe” nr.1/2008 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Delia Chivărean

Inspector: Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Adriana Știucă Lefcencu

Director adjunct: Profesor Marilena Popa

COLABORATORI:

Bucur Sorin

Cautiș Doina

Kantor Minodora

Lodromănean Ramona

Male Maria Georgeta

Mareș Monica

Nicu Nicoleta

Savu Claudia

Scorțea Petronela

Stoica Elena Mihaela

Știucă-Lefcencu Adriana

Tropcea Dana

Țion Lucian

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr. 16 / 2024

Brașov

DIN SUFLET PENTRU SUFLETE

Școala își propune să formeze oameni, să îi învețe pe copii nu doar discipline academice, ci și să îi pregătească pentru un viitor în care ei pot să își pună amprenta și să facă o diferență în lume, să o transforme într-un loc mai bun.

Din păcate viața nu ne lasă pe toți la fel. Nu ne putem alege familia în sânul căreia ne naștem și nici mediul în care va trebui să trăim. Unii suntem privilegiați, ne naștem sănătoși, avem parte de familii care fac toate eforturile ca viața noastră să nu fie umbrată de griji și eforturile le sunt încununuate de succes, alții se confruntă cu dificultăți de toate felurile, unele mai greu de gestionat. Sunt anumite lucruri pe care nu le putem schimba, care țin de destin, dar ceea ce putem schimba sunt alegerile pe care le facem.

Încă de mici ni se spune că A DĂRUI trebuie să devină un obicei, părinții ne învață că, din puținul nostru, trebuie să rupem o părticică și pentru altcineva, iar acel act de dăruire să îl facem cu inima deschisă, din dragoste și bunătațe.

Apoi, urmăm toate etapele educației formale. Mergem la grădiniță, la școală, locuri unde vedem și conștientizăm mult mai bine diferențele dintre oameni, învățăm că trebuie să le acceptăm fără să judecăm și ni se inoculează ideea că, ajutându-i pe alții, ne ajutăm pe noi. Așa și este! Ne ajutăm pe noi înșine să fim mai buni, mai împliniți, mai mulțumiți cu noi și de noi pentru că am adus o licărire de fericire în ochii cuiva, chiar dacă pentru scurt timp, și am contribui la starea lui de bine.

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, apare tendința de orientare asupra sinelui, cu precădere în detrimental celor din jur, societatea ne cultivă egoismul și ne face individualiști. Aici trebuie să intervină caritatea care e încurajată sau nu de familie, dar care nu trebuie să lipsească din proiectele și programele în care implicăm copiii la școală.

Luna decembrie, în general, e specială. E luna cadourilor, e luna în care încercăm să dăruim celor din jur și să intrăm încet în spiritul Crăciunului. La Școala Gimnazială Nr. 19 nu se dăruiește doar de Crăciun. Cadrele didactice implică permanent copiii pe care îi coordonează în multe proiecte caritabile pe tot parcursul anului, pentru că a cultiva bunătațe și empatia a fost și va fi mereu un obiectiv esențial pentru noi.

Aș vrea, în acest sens, să amintesc cele mai recente acțiuni desfășurate de către școala noastră în acest sens. În luna noiembrie a avut loc o campanie de colectare de fructe și legume pentru Bucuria Darului. A fost mobilizare mare, copiii au înțeles nevoia altora și au reacționat.

Apoi, la nivelul învățământului primar s-a pornit în luna decembrie un proiect județean foarte frumos aflat la prima ediție, numit "Inimi care se bucură împreună". Aici mobilizarea a fost impresionantă. Clase întregi au adus cadouri pentru copiii din Șinca Veche, cadouri împachetate frumos și care nu conțineau simple lucruri, ci și fărâme de suflet așternute pe mesaje sau scrisori adresate copilului care urma să deschidă cadoul, dăruite din inimă, pentru inimă, așa cum spune și numele acțiunii. Toată școala s-a implicat, copii de clase mici sau de gimnaziu, dar și cadre didactice și părinți care veneau cu brațele pline. Emoționant momentul când au venit să le ia- erau uluiți de cât de multe cadouri erau și temători că nu vor încăpea în duba deja plină ochi. Asta înseamna Crăciunul-bucurie, dăruire, empatie și vorbe spuse din suflet unui copil pentru care, poate, acela va fi singurul cadou pe care Moș Crăciun îl va lăsa sub brad.

Șirul activităților caritabile nu se oprește aici. Tot în luna decembrie a avut loc a doua ediție a Târgului de Crăciun al școlii noastre, un real succes și anul trecut, ca și acum. Ca în fiecare an, trebuia un scop al târgului, o cauză. Dacă anul trecut scopul a fost să ne ajutăm noi pe noi, așa cum a spus mămica ce a venit cu ideea, și să ne ajutăm cu părinții pentru a finaliza dotarea laboratorului de informatică, anul acesta scopul nostru de bază a fost unul caritabil.

Așa cum am spus la început, viața îi încearcă pe unii încă de la naștere. Aceasta este și situația Cristinei, una dintre elevele de clasa a IV-a din școala noastră, un copil tare greu încercat până acum, dar atât de puternică încât, cunoscând-o, te simți jenat să te mai plângi de micile supărări sau dureri, de altfel ne semnificative în comparație cu ale ei. Cristina a devenit scopul acțiunilor noastre legate de târg și am asistat la aceeași binecunoscută deja mobilizare.

Implicarea copiilor și a părinților a fost din nou impresionantă, s-a lucrat la clase, acasă, s-au creat ateliere de lucru împreună cu părinții, au fost activități care au adus multă bucurie și voie bună pentru un scop nobil. Clase întregi au strâns donații care s-au îndreptat către Cristina, în speranța ameliorării stării ei.

Acestea sunt doar câteva exemple de dăruire, de bunătate, de dragoste și de empatie în care școala noastră s-a implicat. Ele nu puteau fi posibile fără elevii noștri, fără părinții lor și fără cadrele didactice ale școlii care dezvoltă permanent această latură în elevii noștri. Tuturor, le mulțumesc!

Și nu uitați:

Nu este bogat cel care are mult, ci acela care dăruiește mult.

Director prof. Adriana Știucă-Lefcencu

13 ANI DE ȘCOALĂ ECO

Reevaluare - 11 Mai 2023

Data de 11 mai 2023 a reprezentat cea de-a șasea evaluare a școlii noastre, în urma căreia am menținut **Steagul Verde** și titlul de **Școală-Eco**. Comisia de evaluare constituită din d-na Cornelia Dincă, președinte CCDG, d-na Elena Bucur, din partea Agenției pentru protecția mediului Brașov, d-na inspector școlar Dana Buzulescu, ISJ Brașov, a apreciat activitatea din ultimii ani pe care școala noastră a desfășurat-o în direcția conștientizării problemelor de mediu și a adoptării unui stil de viață în armonie cu natura.

A fost o inspecție reușită, care nu s-ar fi desfășurat la fel de bine fără implicarea întregului colectiv. Au fost vizitate minunatele clase ale doamnelor profesor Savu Claudia, Antonescu Oana, Scorțea Petronela, Cornea Antonia, Hagi Liviu și Ciocea Dorina. Copiii d-nei profesor Cristina Dragoș ne-au cântat minunat imnul eco, iar mulți dintre dumneavoastră ne-ați ajutat să amenajăm sala din grădiniță, panourile, holurile.

Dar ce reprezintă **ECO-SCHOOLS**? <https://www.ccdg.ro/programe/eco-scoala> Este un program pentru implicarea copiilor/tinerilor în managementul mediului și pentru certificarea școlilor care-l implementează ca eco-școli. Acesta urmărește dezvoltarea unor comportamente care să demonstreze atașamentul întregii comunități școlare față de mediul înconjurător, prin aplicarea unui plan de măsuri sustenabile și eficiente. Anual fiecare școală participantă trebuie să aleagă două teme din cele douăsprezece pe care le propune programul, să elaboreze un plan/ un set de acțiuni ce trebuie integrate în programa cât mai multor discipline școlare, căci toată școala trebuie să participe.

De-a lungul timpului, școala noastră a avut diverse teme mari pe care le-a dezvoltat și le-a implementat: **Biodiversitatea și Stil de viață sănătos**, în anul școlar 2021-2022. Dezvoltarea comportamentelor responsabile în vederea menținerii echilibrului ecologic, prin observarea, identificarea, informarea asupra diversității naturale din imediata apropiere (spațiul curții școlii) și în zona Brașovului, precum și conștientizarea necesității unui stil de viață sănătos, de la o alimentație corespunzătoare până la mișcare zilnică, ieșirea în natură și grija pentru aceasta au fost obiectivele pentru anul școlar trecut.

Anul școlar, 2022-2023, a fost despre **Apa și Energia**, în contextul în care toate statele europene s-au confruntat cu probleme în privința asigurării necesarului de energie electrică, astfel că în multe țări s-au luat măsuri de raționalizare a furnizării acesteia, iar cetățenii europeni, implicit și noi românii, am fost îndemnați să aibă un comportament chibzuit. Astfel am considerat ca oportun inițierea unor activități și acțiuni în mediul școlar prin care elevii să devină conștienți de necesitatea economisirii resurselor.

Pentru anul școlar 2023-2024 am ales ca teme centrale *Sănătatea/Stil de viață sănătos* și *Apa*. Activitățile desfășurate de elevi au fost diverse și diferențiate în funcție de nivelul de învățământ. Elevii din învățământul primar s-au evidențiat prin participarea la excursii, drumeții, realizarea de desene, postere, proiecte, machete cu diferite ocazii (Ziua Apei, Ziua Pădurii și a păsărilor, Ziua Pământului, Ziua Biodiversității) la orele de abilități practice și arte plastice, precum și prin realizarea unor expoziții în școală. Elevii din ciclul gimnazial au participat la discuții și dezbateri pe baza unor teme, texte literare sau științifice cu conținut ecologic, au avut parte de excursii și drumeții, în cadrul orelor de dirigiență și a disciplinelor opționale, și nu numai, au fost abordate teme de educație ecologică și protejare a mediului.

Fiecare sală de clasă din școala noastră are un colț verde și un panou eco pe care sunt afișate comitetele eco de la nivelul clasei, eco-codul școlii, cele două teme ale anului, calendarul evenimentelor ecologice la nivel internațional și național, precum și mărturii, proiecte, poze ale implicării și desfășurării de activități ecologice.

Participarea școlii noastre la Programul internațional Eco-Schools a reprezentat o oportunitate în vederea realizării unor acțiuni instructiv-educative complexe, cu implicarea activă a elevilor, a cadrelor didactice, a părinților, a comunității locale, acordându-se o mai mare atenție problemelor de mediu.

Drumul nostru în implicarea și conștientizarea problemelor cu care se confruntă Pământul – casa noastră nu se oprește aici. Continuăm și ne dorim să fim parte a proiectului internațional Eco-Schools cât mai mult timp, iar acțiunile și faptele noastre să fie în armonie cu mediul.

Calificativul din 11 mai 2023, care ne face cinste, este o încununare a muncii întregului colectiv al școlii și al elevilor care se implică! □□ Inspecția a trecut, iar noi continuăm să fim eco!□□

Centrul Carpato-Danubian de Geoecologie

<https://www.ccdg.ro/>

Strategiei Naționale privind Educația pentru mediu și schimbări climatice 2023-2030

<https://www.edu.ro/sites/default/files/SNEM.pdf>

***prof.coordonator Eco-Schools
prof. înv primar Male Georgeta***

DISCIPLINA, DE ACTUALITATE SAU NU?

“Suntem ceea ce facem în mod constant. Așadar excelența nu este un act, ci o obișnuință” – Aristotel

Oare cât de des ne întrebăm dacă disciplina mai e la modă, mai merită să punem preț pe ea? Desigur! Da! Mai mult ca oricând! Disciplina aduce libertate, disciplina înseamnă de fapt responsabilitate. Ea permite oamenilor să aibă succes, să aibă o anumită putere și control în viața lor. Disciplina permite de asemenea oamenilor să respecte regulile și reglementările în societate. Pentru că viața e făcută din reguli. Așadar, disciplina trebuie începută acasă, continuată la școală, de elevi, profesori și părinți, apoi să se continue în viața de zi cu zi. Disciplina aduce reușita, este o trăsătură împărtășită de oameni la toate nivelurile de profesii. Perseverența, tenacitatea, rezistența la ispite și controlul de sine sunt unele dintre aspectele fundamentale ale disciplinei. Când oamenii învață disciplina, ei învață să reacționeze pe baza gândurilor și a rațiunii. DEX spune: DISCIPLINĂ, (2) discipline, s. f. 1. Totalitatea regulilor de comportare și de ordine obligatorii pentru membrii unei colectivități.

Pe lângă munca și viața profesională, disciplina joacă un rol important și în viața privată a oamenilor. Indivizii care sunt disciplinați au mai multe șanse de a conduce un stil de viață mai bun. Beneficiul suplimentar pentru persoanele disciplinate de a menține un stil de viață sănătos și activ este acela că devin mai motivați și inspirați să facă tot ce pot, ceea ce se traduce direct în succesul în lumea profesională și în alte aspecte ale vieții lor. Disciplina este o trăsătură importantă a indivizilor și este, de asemenea, o trăsătură care este admirată și respectată de ceilalți. Persoanele care sunt disciplinate pot adesea să-i învețe pe alții să se comporte în același mod, care la rândul lor produce o societate mai fericită și mai sănătoasă.

“Respectul de sine este radacina disciplinei. Simțul de demnitate crește cu abilitatea de a spune nu sine însuși.” – Abraham Joshua Heschel

Oamenii care practica autodisciplina au mai mult succes decât cei care fac lucrurile din obligație sau frică. Oamenii care urmează autodisciplina sunt lideri autentici și creează exemple de urmat. Toți marii lideri au o mare încredere în autodisciplină și toți au practicat-o de-a lungul vieții pentru a-și atinge scopurile, de fapt rezultatele lor oglindesc nivelul de disciplină pe care aceștia l-au urmat.

Succesul nu vine niciodată întâmplător! Succesul vine acelor oameni care își dedică intenționat timpul și energia constant și repetat acelor activități care le îmbunătățesc performanța și le aduc rezultate.

Natura ne oferă cele mai bune exemple de disciplină. Toate planetele se mișcă în orbită, anotimpurile vin într-o ordine ciclică stabilă, noaptea urmează ziua la intervale regulate, fluxul urmează refluxul etc. Disciplina este de o importanță fundamentală în fiecare sferă a vieții omului.

Disciplina nu te limitează, ea te ajută să îți concentrezi energia și timpul pentru a obține beneficiul maxim pe care îl poți obține, așadar, în final, ea îți oferă mai multă libertate.

Inițial este nevoie de un efort de impunere până când aceasta devine o parte din tine, o a doua natură care este mult mai ușor de executat și natural. Dacă practici îndeajuns de mult un lucru, acesta devine un mecanism, iar el va face parte din tine.

Disciplina = răbdare, perseverență, ascultare, învățate conștientă, autocontrol deprinderea vieții într-un grup (familie, școală, serviciu, societate).

CU TOȚII VREM SUCCESUL, deci...

Disciplina (din latinescul „discipol”) înseamnă a învăța de la cineva, iar fără învățare nu este posibilă dezvoltarea umană. Persoanele disciplinate sunt acelea care avansează cu rapiditate spre realizarea scopurilor lor.

În cazul copiilor, disciplina nu înseamnă că cel mic stă nemișcat și face doar ce i se spune. Este o greșală să crezi că a fi disciplinat înseamnă să nu îți manifesti personalitatea și să asculți orice ți se cere. Disciplina include metodele prin care este modelat caracterul copiilor și prin care ei sunt învățați să-și folosească autocontrolul și să aibă comportamente acceptabile.

Disciplina începe în primele zile de viață ale copilului cu orele de masă și somn, băița, plimbatul în natură, cu prezența mamei și a tatălui. Disciplina este componentă a rutinei, oferind siguranță. Mai târziu copilul învață să facă singur anumite lucruri, să ceară, să spună „te rog” și „mulțumesc”, să devină parte a grupului prin învățare.

Învățarea micuțului se bazează pe observație, imitație, exemplu personal, încercare și greșală, repetiție, încurajare, recompensă și sancțiune, experiență anterioară.

În concluzie, acasă, la școală, în societate, în general, să fim disciplinați! Noi, adulții, suntem modele pentru copiii noștri!

Ca să ne bucurăm de viață și de timpul nostru, trebuie să ne antrenăm disciplina!

DISCIPLINA ÎNSEAMNĂ RESPONSABILITATE și SUCCES!

prof. Claudia Mihaela Savu

CREATIVITATE ȘI RESPONSABILITATE

Sunt cadru didactic la Școala Gimnazială Nr. 19 și îmi iubesc foarte mult meseria. Munca alături de copii mi se pare cea mai nobilă îndeletnicire care a fost lăsată pe pământ. Noi, dascălii, purtăm în suflet multă dragoste și tot de acolo izvorăsc și idei minunate de care putem să ne bucurăm toți. Și cum ar fi lumea fără copii? Și cum ar fi lumea fără dascăli? Nici nu ne putem imagina cum ar fi viața fără râsul sau bucuria unui copil! Și da, noi, dascălii, ne bucurăm alături de ei ori de câte ori se ivește vreun

prilej! Și prilejul s-a ivit... pentru că am avut o minunată *Săptămână Verde*. Citim mult în clasă și, totuși, niciodată destul! Cititul ne inspiră! Așa că, de la textele ușoare din manual, am trecut treptat la cărțile minunate din literatura noastră și chiar universală. Și așa ne-am pomenit citind *Vrăjitorul din Oz*, de Frank Baum. Cine nu a citit și cine nu a auzit de Dorothy, de Toto, de Omul de Tinichea fără inimă, de Sperie-Ciori fără creier sau de Leul cel fără curaj? Toată lumea! Numai că noi ne-am împrietenit bine cu personajele și tare ne-a plăcut întâmplarea! Dar parcă lipsea ceva! Da! Lipseau personajele, ele însele din mijlocul nostru! Așa că am hotărât să le confecționăm! Că doar ce-și doresc cel mai mult copiii? Jucării! De Ziua Pământului am confecționat aceste personaje ca pe niște jucării din diferite materiale care probabil ar fi fost aruncate și poluau și mai mult natura. Totul e să refolosim, să nu mai aruncăm și să dăm o altă față lucrurilor care, deodată, au devenit inutile.

Nu a fost greu! Ne-au sprijinit și părinții care răspund mereu prezent, când le cerem ajutorul. Ce frumos a fost! Ne-am împărțit în echipe, fiecare dorind să își aducă aportul, dar să lucreze și alături de prietenul sau colegul lui cel mai bun! Am adunat hârtie, cartoane, peturi, doze, bidoane de aluminiu sau hăinuțe care au rămas mici și s-au decolorat de vreme. Toate ne-au ajutat! Și povestea a început să prindă contur. Totul e să lași imaginația să zboare. Dorothy a fost creată din carton și îmbrăcată într-o

rochiță a surioarei care a crescut, Toto a fost făcut din carton umplut cu hârtie și îmblănit cu o căptușeală scoasă dintr-o șubă veche, Omul de Tinichea din bidoane de aluminiu și o pâlnie aruncată într-un loc uitat de lume, Sperie-Ciori din carton și hăinuțele vechi ale unui frățior, iar Leul dintr-un bidon mare de plastic la care s-au adăugat niște resturi dintr-un furtun. Câtă creativitate! Acum personajele noastre sunt mereu alături de noi și parcă ne-ar vorbi. Veghează dacă citim și îi invită și pe alții să le cunoască povestea. Dar nu numai cea scrisă de Frank Baum, ci și povestea lor așa cum le-au văzut copiii în imaginație și așa cum au reușit să le dea viață. Povesteaare și un tâlc! Niciun lucru de pe lume nu este inutil! Deci nu-l aruncați! Refolosiți! Sau reciclați! Puteți crea atâtea lucruri frumoase! Și încă ceva! Povestea sigur nu se va opri aici! Sigur ne poate inspira să creăm și alte povești, și alte personaje și alte întâmplări! Și nu uitați...Citiți și Reciclați!

Prof. inv. primar Nicoleta Nicu

CARACTERISITCILE COPILULUI DE ȘASE ANI ȘI METODELE EFICIENTE PENTRU ADAPTAREA LUI LA MEDIUL ȘCOLAR

MOTO:

„ Ne îngrijim despre ce ar putea deveni în viitor un copil, dar să nu uităm că el este cineva și acum”

(Stacia Tauscher)

A educa un copil înseamnă a-i lua sufletul în mâini și a merge împreună pe cărarea cunoașterii. Înseamnă a-i ține destinul în mâini cu conștiința că poți determina, în mare măsură, reușita sau eșecul în viață.

Copilul de șase ani se află la sfârșitul perioadei preșcolară, perioadă ce se definește printr-o dezvoltare complexă atât din punct de vedere intelectual cât și social. La această vârstă, copilul, are nevoie de îndrumare și absoarbe cu seteinformațiile din jurul său.El se bucură de noiroluri și responsabilități.Atenția lui este mai mare și continuă să prefere activitățile structurate, chiar și activitățile cu o experiență mai deschisă. Reușește să se orienteze tot mai bine în mediul înconjurător.

În ceea ce privește dezvoltarea socială și emoțională, la această vârstă, copilul este încrezător și dornic să își arate talentele. Începe să își conștientizeze tot mai mult propriile emoții și pe ale altora și își dezvoltă tehnici mai bune de autocontrol. Se bucură de împartășirea jucăriilor și a gustărilor cu prietenii, dar conflictele dintre prieteni pot rămâne în continuare destul de frecvente. Rutinele previzibile atât din viața de familie cât și din mediul școlar sunt surse importante de stabilitate și securitate pentru el.

Începând cu anul 2012, când a fost înființată clasa pregătitoare, în tara noastră, copilul de șase ani, încheie etapa preșcolară și intră în mediul școlar. Un mediu nou, ce vine cu o serie de schimbări în viața micului școlar, printre care se numără un cadru didactic nou și colegi noi, la care acesta e necesar să se adapteze. Majoritatea copiilor de șase ani au frecventat grădinița, sunt obișnuiți cu colectivitatea și cu respectarea unor reguli. Știu bine sau chiar foarte bine să relaționeze cu persoane din afara familiei:alți copii de aceeași vârstă, alți adulți, au dobândit priceperea de a ceda sau de a impune limite în funcție de situație.

Adaptarea rapidă și fără mari emoții a elevului de clasă pregătitoare, la mediul școlar, este facilitată de anumite condiții, premergătoare începerii școlii, pe lângă frecventarea grădiniței și anume: discuții în cadrul familiei, în termeni plăcuți, atractivi și totodată realizați despre activitățile școlarului mic, jocuri în familie pe tema școlii. Prin explicațiile primite de la părinți, copiii înțeleg că școala nu le îngrădește jocurile și activitățile

libere atât de iubite de ei la grădiniță, ci continuă activitățile lor în mod firesc, deoarece au evoluat și au crescut, acum pot juca jocuri mult mai elaborate și pot participa la activități mai complexe.

Colaborarea dintre grădiniță și școală realizată prin vizitele la școală și activități în comun ale copiilor din grupa mare cu elevi de la instituția, unde urmează să fie înscriși, participarea copiilor alături de părinți, la “Ziua porțiilor deschise”, se dovedesc a fi metode eficiente, deoarece copilul de șase ani intră în contact direct cu mediul pe care îl va frecventa, iar frica de nou va fi mult mai scăzută: văzând, observând, dialogând, experimentând (se așează în banca unui elev, face o activitate împreună cu un școlar). Astfel vor observa cum arată o sală de clasă, cum este amenajată, cum sunt așezați elevii în bănci, văd din activitățile școlare, au ocazia să cunoască și să poarte scurte dialoguri cu doamnelor învățătoare, care vor prelua clasele pregătitoare în anul școlar următor.

Amenajarea clasei într-o manieră cât mai veselă și mai atractivă pentru copiii este de asemenea o condiție foarte importantă pentru adaptare rapidă și ușoară a micilor școlari. Băncile potrivite, scaunele ușoare, dulapurile, planșele, mascota clasei, în concordanță cu denumirea clasei, panoul cu “Întâlnirea de dimineață”, materialul didactic utilizat, toate la un loc crează un ambient plăcut menit să îl motiveze pe elev și contribuie la dezvoltarea lui activă și spontană.

Cadrul didactic, de clasă pregătitoare, urmărește prin toate activitățile pe care le organizează cu elevii să creeze acel habitat de care copilul are nevoie pentru a veni cu drag la școală. Odată cu integrarea în colectivitatea școlară, copilul asimilează treptat regulile de conduită individuală și colectivă, în funcție de care își reglează atitudinile și relațiile cu ceilalți colegi.

Doamna învățătoare le explică micilor școlari care este rolul, locul obiectelor din clasă, modul corect de a le utiliza și de a le pune ” în ordine” cu scopul de a-i învăța să fie ordonați, organizați, iar la sfârșitul fiecărei activități să știe unde să își așeze rechizitele, lucrurile. Păstrarea ordinii, așezarea fiecărui obiect la locul lui, dau siguranță, calm și liniște interioară. Deprinderea de a păstra obiectele din jurul lor o dobândesc elevii prin exercițiul “Vocea lucrurilor”, cadrul didactic este vocea care vorbește “M-ai murdărit!”, “M-ai jignit!”, “M-ai trântit!”. La auzul “vocii lucrurilor” copiii devin mai sensibili la acest reproș și se străduiesc să devină mai atenți în manevrarea obiectelor.

Disciplinarea colectivului de elevi se poate realiza prin exerciții cum ar fi “mersul pe fir”, cu scopul de a-i învăța pe elevi să se deplaseze încet, cu atenție, “exercițiul tăcerii”, pentru atingerea treptată a liniștii totale prin efortul depus de întregul colectiv. Aptitudinile de ascultare se dezvoltă prin diferite jocuri: “Timpul poveștilor”, “Jocul tăcut”, “Plimbarea ascultătorilor”, “Fră-mântări de limbă”. În plus, la clasa pregătitoare, activitățile didactice trebuie să includă multe activități recreative, momente de destindere, pentru a evita încărcarea informațională și de a feri noii elevi de stres școlar.

În concluzie dacă toate metodele menționate sunt respectate, copilul va avea parte de o adaptare școlară optimă, ceea ce duce la creșterea siguranței, a încrederii în sine și totodată la succes școlar. Elevul își va dori să se facă remarcat printre cei mai buni din clasă, lucru care îl va motiva să fie atent, disciplinat, să participe cu interes sporit la activități.

Bibliografie:

Constantin Cucos (coordonator), Pshopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ed. Polirom, Iași, 2009.

Montessori, Maria – Copilul, ființă divină, dar neînțeleasă, Editura Cartea românească, 1933, ediție revizuită în 1991

Prof. inv. primar Stoica Elena-Mihaela

PASIUNILE COPILOR ȘI IMPORTANȚA DEZVOLTĂRII LOR

Există o mulțime de moduri prin care pasiunile sau hobby-urile pot îmbunătăți viața unui copil. Prin dezvoltarea unui hobby, copilul poate prinde curajul de a se exprima liber, își poate descoperi interesele și pasiunile, se poate cunoaște mai bine și își poate consolida încrederea în sine. O altă latură a hobby-urilor în rândul copiilor o reprezintă găsirea drumului în viață. Nu de puține ori s-a întâmplat ca un hobby din copilărie să se transforme în cariera mult visată de către copil. De pildă, un copil care colecționează pietre poate deveni un viitor geolog sau copilului căruia îi place să se joace „de-a doctorul” cu jucăriile sale de pluș poate deveni medic. Cert este că nu există limite când vine vorba de hobby-uri. Acestea pot varia de la cele mai întâlnite pasiuni precum pictura, muzica sau dansul, la unele mai neobișnuite precum colecționarea de benzi desenate sau experimentele științifice. Un lucru este sigur, totuși. Hobby-urile contribuie la dezvoltarea personală a copiilor, așa cum vom vedea în continuare. Până atunci, însă, este bine de știut că cei mici calcă pe urmele părinților lor când vine vorba de alegerea unui hobby. Părinții sunt primele modele în viață ale copiilor lor, așa că, dacă cei mici vor vedea acasă că și părinții lor au pasiuni cât mai diverse, și ei vor dori să-și descopere propriile interese. Ca părinte, deci, încearcă să îl încurajezi pe cel mic să încerce cât mai multe lucruri pentru a găsi ceea ce-l pasionează cu adevărat. Cum îl ajuți pe cel mic să-și găsească un hobby? Uneori, lucrurile par mult mai complicate la prima vedere decât sunt cu adevărat. Când vine vorba de încurajarea copilului pentru a-și găsi propriile hobby-uri (și a le practica, bineînțeles), nu trebuie să creezi o strategie extrem de complicată.

Copiii sunt ca niște „bureți” care absorb orice fel de informație cu care intră în contact. În momentul în care copilul descoperă ceva nou, este aproape sigur că va dori să afle și mai multe lucruri despre subiectul respectiv. Va intra, deci, într-o perioadă în care va insista să îl ajuți să învețe tot ce este de învățat despre hobby-ul lui, lucru care trebuie încurajat. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le faci, ca părinte, pentru a-l încuraja pe cel mic să-și caute un hobby este să-i fii aproape atunci când are nevoie de ajutor, susținere sau încurajări. Acum este timpul propice pentru a-l învăța pe cel mic abilități de care va avea nevoie în viață precum stabilirea unor obiective, urmărirea unor instrucțiuni sau planificarea riguroasă.

Când observi că a devenit puțin descurajat și că nu mai are același elan ca la început, amintește-i că nu orice lucru vine ușor pentru fiecare. Așa cum la școală trebuie să muncească pentru a consolida informația primită de la profesor, și în cazul hobby-urilor trebuie să depui puțin efort. Dacă nu se străduiește să-l cunoască în profunzime sau, de ce nu, să exceleze, interesul său pentru hobby scade și, cel mai probabil, va ajunge să renunțe la el. Un alt mod prin care îl poți ajuta pe cel mic să-și găsească un hobby este prin puterea exemplului. Așa cum spuneam, copiii, deseori, calcă pe urmele părinților lor în alegerea unui hobby. Fie că sunt motivați de ei pentru a-și căuta o pasiune, o activitate pe care să o desfășoare din interes sau că vor să imite comportamentul lor, este important ca părinții să țină minte că joacă un rol important în alegerile pe care copilul le face. În acest caz, poți, de exemplu, să îi arăți copilului tău ce îți place ție să faci. Dacă îți place să pictezi, organizează o zi specială în care să pictezi cu cel mic. Dacă îți place să ieși la alergat, îndeamnă-l să îți se alăture într-o seară. Dacă îți place să mergi la pescuit, stabilește o zi în care să-l înveți cum să pescuiască. În esență, pe lângă faptul că îl ajuți pe cel mic să își descopere propriile interese și pasiuni, ajungi să petreci și timp de calitate cu el. În plus, copiii au nevoie să știe că este întotdeauna cineva alături de ei în cazul în care au nevoie de îndrumare. Indiferent de vârstă, de resurse sau de mediul familial sau academic, copiii care își dezvoltă hobby-uri încă de timpuriu pot beneficia de o mulțime de câștiguri, atât pe plan personal, cât și pe plan profesional. Chiar dacă ți se pare mult prea devreme să iei în considerare avantajele pe care dezvoltarea unui hobby le are în viitoarea carieră a copilului, ei bine, trebuie să știi că abilitățile pe care și le dezvoltă acum sunt esențiale pentru viitorul său și, fără ele, poate întâmpina dificultăți.

Iată câteva beneficii ale dezvoltării unui hobby în rândul copiilor:

Câștigă abilități importante pentru viitor. Așa cum menționam anterior, există anumite abilități pe care copilul trebuie să și le însușească încă din copilărie: cele care țin de comunicarea interpersonală, de creativitate, de management sau încrederea în sine. De asemenea, dacă hobby-ul implică interacțiunea cu alte persoane, copilul poate învăța cum să lucreze eficient în echipă, lucru de care sigur se va folosi la viitorul locul de muncă.

Își poate găsi viitoarea carieră. Pentru unii părinți, cel mai mare vis este ca micuții lor să ajungă să-și găsească o carieră pe care s-o îndrăgească. Deseori, acest lucru poate deveni realitate dacă își transformă hobby-ul din copilărie într-o carieră. În plus, situații de oameni care și-au urmat pasiunea și au făcut din aceasta o carieră există pretutindeni, așa că lasă-l să le ia drept exemplu. Poate învăța să comunice deschis. Există hobby-uri care îl determină pe copil să lucreze în echipă. Prin interacțiunea cu alte persoane, copilul câștigă abilități de socializare esențiale în viață. În plus, poate cunoaște noi culturi și noi moduri de a gândi care îi vor deschide orizonturile. Se poate concentra și pe altceva în afară de școală. Stresul în rândul copiilor

este mai comun decât ți-ai fi putut imagina. Pentru a preveni acumularea tensiunii cauzate de mediul academic, copiii apelează deseori la activitățile extracurriculare. Hobby-urile, așadar, reprezintă unul dintre cele mai eficiente moduri prin care copiii se pot relaxa și prin care își pot reîmprospăta forțele. Așadar, dezvoltarea unei pasiuni, a unui hobby, nu poate să aducă decât beneficii în viața copiilor, dar și mai târziu, atât pe plan personal, cât și pe plan profesional. De la dezvoltarea unor

abilități, până la croirea propriului drum în viață, copiii se pot bucura doar de avantaje atunci când fac lucruri care îi pasionează. Așa că, dacă încă nu l-ai încurajat pe cel mic să-și găsească un hobby, fă-o cât mai repede!

Prof. învă. primar Scorțea Petronela- Elena

COLABORAREA ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN CAZUL COPIILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

Este tot mai des exprimată tendința de a crea și sprijini cadrul necesar integrării școlare și socioprofesionale a copiilor / tinerilor cu deficiențe, cu nevoi educative speciale. În acest context, asistăm la o reconsiderare a modelelor de educație și asistență specifică, la o abordare cu nuanțe diferite a concepțiilor cu privire la deficiență / handicap, cerințe educative speciale, normalizare și valorizare a acestei categorii de populație cu apropierea progresivă a școlarizării ei de învățământul obișnuit.

Educația integrată este un demers extrem de complex, cu perspective psihologice, pedagogice, sociologice, medicale. Strategiile trebuie să atragă eforturile conjugate ale copiilor cu deficiențe, familiilor lor, comunității, alături de serviciile de sănătate, educație, protecție socială.

Colaborarea dintre școală și familie este benefică în cazurile copiilor cu probleme care necesită atenție specială din partea cadrelor didactice. Este importantă o observare atentă a cadrului didactic și multă înțelegere dar și participarea activă a părinților.

În activitatea desfășurată la clasă, avem deseori ocazia să fim solicitați să rezolvăm probleme conflictuale, să sugerăm modalități de aplanare, să consiliem elevi sau părinți pentru a influența pozitiv demersul educativ.

Pentru reușită și performanță școlară este necesar să se asigure un mediu prietenos, sigur, astfel încât copiii să fie predispuși învățării. Din aceste considerente, construirea comunității școlare este un factor critic, de o importanță crucială în educația incluzivă. Aceasta implică mai multe dimensiuni:

- Relații colaborative, respectuoase, de sprijin între personalul școlii, părinți, comunitate.
- Relații strânse între copii, astfel încât ei să se cunoască și să se susțină unii pe alții. Pot fi aplicate diferite forme de sprijin: parteneri de la egal la egal, cercurile de suport, pacificatorii, ședințele la clasă etc.
- Oferirea copiilor a dreptului de alege și pregătirea lor pentru asumarea responsabilității. Copiii se simt mai sigur, au alegere, nu se simt constrânși. În școala incluzivă copiii trebuie să se simtă nu "controlați", ci ajutați să înțeleagă consecințele comportamentului provocator, iar personalul trebuie să însușească ideea că un astfel de comportament este, de fapt, modul de a comunica al copilului și că acesta are nevoie de ajutor. Sprijinirea cadrelor didactice în lucrul cu copiii cu diferite niveluri de dezvoltare, abilități și necesități este extrem de importantă, în special din perspectiva promovării culturii incluzive în școală. Abordarea tradițională, când predarea se făcea la/de la același nivel, nu funcționează în școala incluzivă și proiectarea și predarea didactică structurată pe mai multe niveluri urmează a fi inoculată în practica educațională curentă. De asemenea, școala incluzivă trebuie să recruteze/incadreze, alături de cadrele didactice de predare, și alți specialiști: cadre didactice de sprijin, psihopedagogi, psihologi, logopezi, asistenți sociali, terapeuți ocupaționali ș. a. Toți acești angajați colaborează între ei, se sprijină reciproc și își coordonează demersurile/ intervențiile pentru a răspunde necesităților tuturor copiilor.

Părinții copiilor cu CES trec prin multe dificultăți cu copiii lor. Uneori ei primesc, feedback negativ, copiii fiind etichetați și marginalizați până la izolare. În școala incluzivă, aceste situații sunt valorificate și utilizate în scopul consolidării relației școală-familie/părinți. Părinții devin parteneri școlii în furnizarea unei educații incluzive de calitate pentru copilul lor, dar și pentru alți copii din școală. Procesul de luare a deciziilor: leadership, democrație, împuternicire

Esențiale în aceste proces sunt următoarele trei elemente care trebuie să fundamenteze procesul de luare a deciziilor în școală:

- Leadership. Primordial în edificarea școlii incluzive este interesul superior al copilului. Acest principiu guvernează organizarea instituțională, funcționarea școlii, procesul educațional și toate procesele aferente. În mod evident, școala incluzivă nu își neglijează angajații (se preocupă de dezvoltarea profesională, de motivare și alte aspecte), însă toate lucrurile sunt determinate de viziunea comună privind copiii.
- Democrație. Deși copiii primează, școala incluzivă creează condiții pentru ca toți subiecții educaționali – personalul, copiii, părinții să aibă un cuvânt de spus și să participe la crearea culturii incluzive.
- Împuternicire. În mod similar, toți subiecții trebuie să fie împuterniciți și să contribuie la realizarea viziunii comune privind construirea școlii incluzive.

Alături de cadre didactice și părinți, copiii sunt membri ai grupurilor de promotori ai educației incluzive, organizează și realizează acțiuni adecvate. Un aspect important legat de participarea copiilor este implicarea în activități de voluntariat. Reprezentând o formă de educație non-formală foarte accesibilă și eficientă, acțiunile de voluntariat contribuie la dezvoltarea spiritului civic al elevilor, lucrul în echipă, toleranța, dorința de a lucra în parteneriat și de a învăța lucruri utile pentru viață. Activitățile de voluntariat dezvoltă abilitățile de comunicare și cooperare pe diferite nivele: elev – elev, elev – cadru didactic, cadru didactic – cadru didactic. Pe de altă parte, voluntariatul consolidează percepția individuală asupra personalității proprii a elevului, asupra valorilor existente în societate, conferind sentimentul de apartenență la comunitate prin faptul că fiecare poate fi util și poate aduce bucurie semenilor.

Studiile în domeniu demonstrează faptul că atunci când există o relație pozitivă și convingătoare între familie și școală, copiii au doar de câștigat, iar beneficiile sunt evidente, inclusiv în ceea ce privește îmbunătățirea performanțelor academice. Această relație nu ține și nu trebuie să țină cont de particularitățile

famiiliilor: situație socio-economică, etnie, context cultural etc. și este favorabilă pentru copii la orice vârstă. Familiile trebuie să își încurajeze copiii, să vorbească cu ei despre ceea ce se întâmplă la școală, să îi convingă despre importanța învățării și efectuării temelor, să îi susțină în proiectarea unor planuri de viitor ș.a.m.d. Cu alte cuvinte, toate familiile pot să aibă și au efecte pozitive asupra învățării copiilor. Efectul programelor și intervențiilor care angajează familiile în sprijinirea copiilor lor în procesul nemijlocit de învățare este direct proporțional cu bunăstarea copiilor, implicarea familiei având un efect determinant asupra prestației copilului la școală, indiferent că e vorba despre rezultate academice, comportamente sociale, relaționare etc. La fel de important este și efectul protectiv: fiind sprijiniți de către părinți, copiii se simt mai siguri și protejați și, pe termen lung, dezvoltă calități importante în ceea ce privește respectul de sine.

În procesul de valorizare a părinților, școala trebuie să procedeze la evaluări din care să rezulte cunoștințele și competența părinților, care pot fi antrenate în organizarea și funcționarea instituțională și în lucrul concret/direct cu copiii. Ca resursă educațională, familia trebuie să fie valorizată prin, cel puțin, următoarele modalități:

- Recunoașterea experienței și cunoștințelor referitoare la copii;
- Respectarea dreptului la exprimarea alegerilor și priorităților;
- Implicarea în procesul de luare a deciziilor;
- Recunoașterea și respectarea diferențelor;
- Recunoașterea rolului în procesul instruirii și dezvoltării copiilor.

Exemple de activități comune cu/pentru părinții:

- Organizarea activităților rezultate din evaluarea anticipată a necesităților părinților în diferite forme de suport care să le consolideze competențele parenting;
- Organizarea trainingurilor și consilierea în ceea ce privește acordarea ajutorului în învățare. Elaborarea, în acest scop, a unor prospecte, fișe, flayere etc.;
- Stabilirea zilelor porților deschise pentru părinți și încurajarea participării acestora;
- Stabilirea unor modalități eficiente de comunicare a rezultatelor pozitive în dezvoltarea copiilor și situația lor școlară;
- Confecționarea, asamblarea unor panouri informative pentru părinți, a altor materiale informative;
- Realizarea chestionărilor periodice printre părinți pentru identificarea aspectelor din organizarea/funcționarea instituțională care necesită îmbunătățiri etc.;
- Organizarea reuniunilor cu părinții în alte locații decât cea școlară (în parc, la picnic, locuri de joacă etc.).

În etapa actuală, considerăm benefică activitatea profesorilor psihologi și itineranți din școli, dar n-ar fi rău ca aceștia să aibă un număr mai mic de copii de care să se ocupe și sprijin din partea colectivului de cadre didactice în soluționarea cazurilor consiliate.

Eliminând izolarea sau autoizolarea acestor copii, vom reduce în aceeași timp atitudinile negative, de respingere din partea restului elevilor din clasă, contribuind la educația în sensul acceptării, sprijinirii celor cu probleme. Treptat se va ajunge în mod real la egalizarea șanselor de instruire și educație, la integrare.

Colaborarea cu părinții este crucială pentru crearea, în comun, a unui mediu în care copiii se simt fericiți și protejați, se simt atașați de familie și se pot dezvolta la potențialul lor maxim. În acest mediu, specialiștii și părinții colaborează pentru a oferi copiilor cele mai bogate experiențe de învățare.

Bibliografie:

- Bulat G., Rusu N. *Suportul educațional "Asistența copiilor cu cerințe educaționale speciale"*. Chișinău: Bons Offices, 2015
Ionescu, M., *Educația și dinamica ei*, Editura Tribuna învățământului – București, 1998
Lewis R. B., Doorlag D. H. *Teaching Special Students in General Education Classrooms*. N.J.: Upper Saddle River, Pearson, 2011.

Speranța Țibu, Delia Goia et al. București: IȘE, 2014 Parteneriatul școală–familie–comunitate. Laboratorul Consiliere și management educațional. Coord.: Gherguț, A., Sinteze de psihopedagogie specială, Editura Polirom, 2005
Stănică, I., Popa, M., Psihopedagogie specială, Editura Pro Humanitas – București, 2001

Profesor Mareș Monica

DIN CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

NINSOAREA

Într-o zi de iarnă, la ivitul zorilor, când m-am trezit, ningea .

L-am chemat și pe fratele meu, ca să privim ninsoarea. Era foarte frumoasă. Fulgii mari și pufoși s-au așternut rând pe rând formând o plapumă pufoasă de omăt. Brazilii și ceilalți arbori, erau și ei îmbrăcați în haină albă și strălucitoare.

Bucuroasă fiind, m-am îmbrăcat și am ieșit grăbită, în parc, alături de David. Aici erau o mulțime de copii, care se bulgăreau. Ne-am alăturat jocului lor, apoi am construit împreună un om de zăpadă. Puțin mai departe, un cățeluș floto- cos făcea tumbe prin zăpadă.

Ce minunată este ninsoarea și cât de mult am așteptat-o! O iubesc din tot sufletul!

Stoica Andreea-Daria
Clasa a II-a B

FATA CARE CONTROLEAZĂ DRAGONI

Când citești, îți imaginezi foarte multe lucruri. Chiar și visele sunt mai puternice și mai fantastice. Așa credea Tania.

Tania era o fată de șaisprezece ani, roșcată, cu mulți pistrui și cu ochi galbeni ca aurul. Toată lumea o credea puternică și specială, pentru că oamenii cu ochii de această culoare sunt ocrotiți de rege și inclusiv de vrăjitorul Manding, cel mai puternic din toată Pădurea Nectarda.

Toți oamenii de aici aveau ochii albaștri ca cerul înstelat sau verzi ca smaraldul de cupru.

Părinții ei adoptivi erau foarte drăguți cu ea. Tatăl era învățător, iar mama, bucătăreasă la palatul regelui Timorius. Regatul ei se numea Sagledia. Era o lume magică a galaxiei și a aurului. Regatele vecine se numeau: Pandinta (lumea celor fără sfârșit), Galdia (lumea elfilor de gheață), Mastendia (lumea cavalerilor Aurbustus) și Clevia (lumea cea mai puternică, lumea creaturilor magice).

Regatul pe care îl îndrăgea cel mai mult Tania era Clevia. Toate regatele erau sub puterea vrăjitorului Manding. Nimeni nu știa unde stă acest vrăjitor. Pădurea Nectarda era nesfârșită, deși cineva reușise să găsească un sfârșit al pădurii. Acest drum se numea Calparda. A fost descoperit de un frizer pe nume Calpardan, acum o sută de ani. Drumul începea din regatul Mastendia. Fiecare om cu ochii aurii are dreptul să meargă la vrăjitorul Manding și să-și pună o dorință pe care acesta să o îndeplinească. Mai erau două zile până când Tania urma să-și pună dorința cea mare, dar nu era singura care avea ochii de aur; mai era și Zinden, un băiat de vârsta ei, șaten și foarte prietenos. Cei doi erau prieteni la cataramă.

După două zile, cei doi s-au dus la castelul regelui lor, regele Tiberius, unde îi aștepta vrăjitorul. Acesta era îmbrăcat într-o mantie violetă largă, căptușită cu blană și cusută cu semnele zodiacului. Purta o pălărie conică, presărată cu stele aurii; pe nas, avea ochelari mari, cu ramă de baga și era încălțat într-o pereche de papuci violet, pufoși.

- Bine ați venit, dragii mei! a spus vrăjitorul.

Acesta i-a dus într-o cameră mare plină cu obiecte neregulate și ciudate. Au ajuns la o cutie din lemn, nu foarte mare, în care erau două creaturi foarte ciudate. Nu erau oameni, semănau foarte puțin. Părul lor era din puf roz, aripile erau de un negru ca abanosul, mâinile erau mici de tot, sclipitoare, pielea, de un albastru pur, iar ochii, din diamante adevărate de culoarea aurului. Semănau cu două vate de zahăr, în miniatură. Erau ca doi omuleți sau erau niște zâne ale aerului.

- Acestea sunt *Miriapodenoses*, zânele dorințelor, a spus vrăjitorul. Puneți-vă o dorință, dar din suflet, apoi ele vor intra în corpul vostru și vă vor căuta bilele *disomius*.

Tania s-a gândit puțin și apoi și-a pus dorința.

- Aveți grijă! a spus Manding. Să nu spuneți niciodată dorința voastră, până nu se va împlini!

Zânele au intrat în corpul lor și le-au scos două bile mari aurii, cât o nucă de cocos. Manding a pus cele două bile într-o cutie asemănătoare cu cea de dinainte.

- Acum aș vrea să vă răsplătesc cu ceva, copii! a spus vrăjitorul.

A scos din pălărie un stilou auriu, cu o peniță foarte, foarte subțire și i l-a înmânat Taniei. Stiloul, când a văzut că este în mâna altcuiva, s-a înroșit și s-a făcut ca focul. Tania l-a scăpat din mână jenată, pentru că fusese arsă.

- Nu-i nimic, a spus vrăjitorul. Se mai întâmplă... Nu și-a cunoscut încă stăpânul.

I-a șoptit stiloului ceva într-o limbă necunoscută și, pentru o secundă, ochii i-au sclipit a ură.

- N-am terminat! a spus Manding. Am și pentru tine un cadou, băiețuș!

Tot din pălărie, a scos o mantie.

- Aceasta a fost mantia unui ticălos. Am reușit să-l înving, iar mantia a rămas la mine. Este o mantie de șarpe care are puterea de a te face invizibil.

Și-a pus mantia pe cap și a dispărut. Apoi a apărut din nou, dar lângă Zinden și i-a înmânat-o acestuia.

- Bine, copii, cred că e timpul să ne luăm la revedere! a spus vrăjitorul.

Acesta și-a pus pălăria pe cap și a dispărut ca prin magie.

În seara aceea, în timp ce Tania stătea acasă și spăla vasele, o scrisoare a apărut la geam. Era o scrisoare cu un sigiliu de aur. Și-a dat seama imediat de la cine era. În scrisoare, era scris cu litere mici:

Dragă Tania,

Îmi pare rău că nu am reușit să vorbesc acest lucru cu voi în castel, dar am fost chemat la „Liga celor șase” pentru o întrunire urgentă.

Ce vreau să vă spun este că trebuie să plecați într-o misiune.

Bandiții de dincolo de pădure au reușit să spargă bariera și acum vă caută pe tine și Zinden. Trebuie să vă ascundeți în pădure, iar mai multe detalii vă voi spune când ne vom întâlni la Copacul Andorus. Acolo vreau să mergeți. Să nu spuneți nimănui că plecați!

Vă rog să plecați în seara asta! Aveți grijă!

Manding

Tania era confuză. Cum să vină după ea niște hoți? De ce? Nu avea timp pentru asta. Trebuia să acționeze. A trântit ușa de perete și a fugit la o casă galbenă cu obloane verzi.

- Bună ziua! Zinden este aici? a întrebat fata.

- O, ce bine că ai venit, Tania! a spus mama băiatului. Zinden este în camera lui, iar tu ești singura care poate să-l liniștească. A primit o scrisoare de la cineva, iar acum este deprimat.

Fata știa despre ce e vorba. Și ea era deprimată de ce citise.

- ZINDEN! a strigat.

A urcat în camera lui și a înlemnit. Băiatul era palid la față, ochii îi erau roșii de plâns, fața umedă, iar scrisoarea mototolită pe pat.

- Nu mai plânge! i-a spus aceasta. Este doar o chestiune de timp și după aceea o să ne întoarc...

- NU ÎNȚELEGI! a strigat. ESTE DOAR O CHESTIUNE DE TIMP PÂNĂ NE VOR GĂSI! ȘTII CĂ O SĂ NE SCOATĂ OCHII ȘI APOI NE VOR OMORÎ!

Fata a rămas uluită de comportamentul băiatului. Dar, într-un fel, acesta avea dreptate.

În noaptea următoare, cei doi au ieșit pe geam și au luat-o în jos spre pădure. Toată lumea dormea, iar ciorile zburau deasupra orașului. Au fugit cât de repede au putut și au ajuns la Copacul Andorus. Acolo îi așteptau Manding și un alt bărbat pe care nu îl mai văzuseră vreodată.

- Haideți repede! a spus vrăjitorul.

Au intrat într-o scorbură mică din copac. Tania nu înțelegea de ce intrau într-o scorbură, dar nu a apucat să se gândească mai mult, pentru că a început să cadă în gol. Timp de treizeci de secunde nu a simțit pământul sub picioare, dar la un moment dat a căzut pe o saltea din catifea.

Se aflau într-o încăpere mare, cu o masă cu șase scaune, iar pe pereți erau uși care duceau spre alte camere.

- Aici sunteți în siguranță, a spus vrăjitorul. Dacă se întâmplă ceva, doar apăsați pe această stea și voi apărea în doar două secunde, viu sau mort.

- Și cum știm dacă se întâmplă ceva? a întrebat Zinden.

- Dacă auziți voci lângă copac și spun că „ar trebui să fie aici sediul”, atunci este o mare problemă.

Chiar în acel moment s-a auzit un sunet.

- Wow! Ți-am spus, Molly, că o să avem, la un moment dat, o saltea albastră, s-a auzit o voce groasă de femeie.

Era plinuță, față de cealaltă care era slabă ca un băț.

-Man..

-Vă rog să aveți grijă de noii noștri participanți! a întrerupt-o Manding.

Cu un poc din deget, acesta a dispărut de lângă femeia cea grasă.

-Fufir! a spus femeia slabă. Ce se întâmplă?

Deci așa îl chema pe acel bărbat de mai devreme.

Cele două femei și cu Fufir formau doar jumătate din Ligă și cu Manding... Mai lipseau doi, s-a gândit Tania.

- Da, deci voi doi sunteți noii oameni ai Ligii, a zis femeia grasă. Eu sunt Merry, iar ea e Molly. Suntem surori, gemene chiar, dar da, te gândești că nu semănăm.

- Manding ne-a povestit multe despre voi, a adăugat și Molly.

- Semănați mult cu bunica voastră, a intervenit Fufir.

- CE? a reacționat Zinden uimit.

- Noi NU suntem frați, a replicat Tania ușor iritată. Și... de unde îmi știți bunica?

- Ea a făcut parte din Liga celor șase, a șoptit Merry.

- Și mama ta la fel, a intervenit Fufir.

După multe dialoguri, Tania a început să experimenteze locul. Erau multe uși, dar nu putea să le deschidă. Și-a adus aminte de stiloul pe care i-l dăduse Manding.

- Ce face acest stilou? a întrebat Tania curioasă.

Toți se uitau unii la alții.

- Păi... dacă desenezi sau scrii în aer ceva, atunci îți va apărea în mână acel obiect, a zis Fufir.

Tania a desenat o cheie pentru o ușă și în secunda următoare i-a apărut o cheie mare de aur cu embleme zodiacale. A băgat-o în ușă și ușa s-a deschis.

În cameră, erau peste tot scrisori. Parcă era poșta acolo. A luat una de pe jos și a început să o citească:

Draga Manding,

Am vesti proaste pentru tine. Am aflat că părinții mei vor să mă căsătorească cu Jackon.

Nu doresc, sunt deprimată. . Aș dori să--mi petrec restul vieții cu tine...

A ta ,Molly

Pe o altă scrisoare scria:

Dragă Molly,

Ar trebui să mergem la părinții tăi să le spunem despre noi... Altfel, o să te căsătorești cu Jackon... Nu vreau să se întâmple asta. Te rog, acceptă !... Și trebuie să le spunem și despre copilul nostru.

Cu dragoste,

Manding.

Tania era distrusă. Atunci, mama era copilul lor? Cine era? De ce mama nu-i spusese asta niciodată?

- Molly!a spus Tania. O cunoști pe bunica mea. Ce s-a întâmplat între ea și Manding?

-Păi, draga mea, eu nu știu ce să spun. E adevărat că ei s-au iubit foarte mult, dar am observat foarte mult timp că Manding se uita la ea cu o privire de ură și dispreț timp de o fracțiune de secundă. Dar nu știu nimic mai mult. A avut un copil, mama ta, dar atât știu. Și mai știu că bunica ta a avut o soră de care nu se știe nimic.

Molly a plecat, lăsând-o pe Tania confuză. Deci ei se iubeau?! ... Gândurile i-au fost întrerupte însă de niște voci înfundate ce păreau că vin din exterior.

- *Cred că sunt aici*, a zis un bandit.

- *Dar unde?* a întrebat altul.

Pașii lor se auzeau îndepărtându-se de copac.

Tania a răsuflat ușurată, dar nu pentru mult timp. După câteva ore, s-au auzit din nou voci, dar de data aceasta bandiții descoperiseră ușa spre sediu.

- *HAIDEȚI!* a spus unul.

Imediat, Zinden a atins steaua și două secunde mai târziu Manding era acolo, doar că bandiții deja alunecau și unii chiar erau pe salteaua de catifea.

- *UITEI-I!* a strigat unul.

Manding a făcut repede un scut verde cristalin cu care i-a împiedicat pe bandiți să înainteze.

- *Mergeți spre ușa din spate!* le-a strigat Manding. Apoi fugiți spre pădure!

Cei cinci au luat-o la fugă, în afară de Manding, îndreptându-se spre pădure. Îndată ce au pășit pe cărare, Tania și Zinden au auzit venind spre ei cai, zdrobind frunzele sub copite și făcând pământul să vibreze. Speriați, se strecurau prin desișul pădurii, ferindu-se de crengile care le loveau fețele. La un moment dat, au văzut în față o poieniță plină de frunze. Tania l-a prins pe Zinden de talie spre pantă. Aceștia s-au prăbușit împreună, înăbușindu-și țipetele, și au aterizat pe o grămadă de frunze moarte. Cei doi s-au ascuns sub frunzele ruginii și aurii care le camuflau trupurile.

Caii se apropiau în galop. Călăreții își luminau calea cu torțele ca niște reflectoare. Apoi, s-au îndepărtat dispărând în beznă. În pădure, s-a făcut liniște. Au rămas nemișcați multă vreme, ridicând frunzele

în aer cu răsuflarea lor. Tania îl ținea în brațe pe Zinden, cu fața lipită de gâtul lui, inspirând aroma fierbinte de mentă pe care o cunoștea prea bine.

Încetul cu încetul s-au liniștit. Zinden a îmbrățișat-o strâns pe Tania, care s-a făcut roșie ca racul.

S-au ridicat din mormanul de frunze și i-au văzut pe ceilalți ridicându-se și ei la fel de nedumeriți.

- Stați liniștiți! s-a auzit o voce cunoscută.

Era oare Manding?

Din umbră a ieși un bandit, căpetenia lor, care îi privea malefic, așa cum făcuse și Manding atunci când liniștise stiloul. Dar unde era Manding?

Tania a încercat să scape, dar căpetenia le-a spus bandiților să îi prindă.

- O, nu m-am prezentat! a strigat acesta. Eu sunt Yuring! LUAȚI-I!

Bandiții le-au pus saci de cartofi pe cap și i-au dus într-o trăsură.

După un lung drum, cei cinci au fost scoși și duși într-un loc întunecat, cu miros de mucegai, urlete de nebuni și o ușă de metal încuiată.

Le-au fost dați sacii jos de pe cap și au fost lăsați acolo.

- Ce se întâmplă? a întrebat Merry.

- Trebuie să scăpăm de aici! a zis Zinden. Altfel, suntem morți și dați la porci ca mâncare festivă.

Tania s-a uitat pe geam, întinzându-se pe vârfuri ca să vadă puțin.

Afară, era plin de verdeață și umezeală. Pe străzi erau oameni cu pălării din paie, pielea lor era de un crem gălbui, femeile purtau rochii diferite de ce aveau ei, cu mâneci foarte lungi și foarte largi, cu diferite modele, cu un băț la spate și în față o curea extrem de mare care acoperea jumătate din burtă. Tania s-a uitat mai bine și a văzut că nu era o curea, ci un material ca un corset.

Oare ce regat era acesta?

În acel moment, în încăperea a intrat un bărbat care le-a spus rânjind:

-V-a sosit timpul!

I-a luat mai întâi pe cei trei adulți, iar după un timp, s-a întors după Zinden și Tania. Bărbatul i-a dus pe o stâncă unde se afla o peșteră mare, iar în fața acesteia se afla un stâlp din lemn de care bandiții o legaseră pe Merry.

-NUUU, Merry! a strigat Molly cu ochii înecați în lacrimi și cu o voce sfâșietoare.

Dar nu a apucat să termine de vorbit, că unul dintre bărbați i-a pus un căluș în gură.

În momentul acela, toți bandiții au început să cânte într-o limbă necunoscută, bătând din tobe.

Atunci, din peșteră a ieșit un dragon mare auriu, un dragon japonez, cu ochii plini de fulgere care se uita urât la toți. Apoi, și-a îndreptat privirea asupra lui Merry și, cu un răcnet, și-a aruncat fulgerele spre corpul ei, ucigând-o, apoi s-a retras în peșteră.

Toată lumea a înlemnit de groază și de durere, înăbușindu-și plânsul. Molly plângea cel mai tare.

- E rândul tău, micuțo, i-a spus un bandit râzând batjocoritor, în timp ce o târa spre stâlp.

Fata a încercat să se zbată și să țipe, dar era inutil. L-a privit îngrozită pe Zinden și i-a spus mimând „La revedere”!

Chiar atunci, dragonul a ieșit din nou. Tania și-a adus aminte de cărțile pe care le citise despre dragoni și cum să-i înblânzești. S-a gândit să încerce.

Când dragonul a dat cu ochii de ea, aceasta nu s-a ferit și l-a săgetat cu privirea. Dragonul s-a uitat la ea cu o privire de vinovăție și de ajutor, apoi s-a ascuns înapoi în peșteră.

-IMPOSIBIL! a urlat furibund căpetenia.

În acel moment, Tania a urlat și ea, mai tare decât banditul, iar dragonul a apărut în spatele ei, furios că cineva i-a supărat stăpâna.

Atunci, bandiții și-au întins arcurile și l-au săgetat pe dragon, dar acesta, fiind foarte puternic, i-a măturat cu coada și i-a aruncat de pe stâncă. Nici nu i-a atins pe prietenii fetei, de parcă îi știa dintotdeauna. Atunci a început lupta adevărată. Bandiții fugeau, dragonul îi lovea, prietenii fetei au pus mâna pe arme și i-au învins pe răufăcători. Tania a desenat cu stiloul în aer o sabie magică, iar aceasta s-a materializat rapid în mâna ei. Apoi, cu un curaj și o forță pe care nici nu bănuia că le are, s-a aplecat spre căpetenia bandiților cu sabia și i-a înfipt-o în inimă.

Toată lumea a rămas înmărmurită, iar dragonul a luat căpetenia și a azvârlit-o în mare. Atunci bandiții s-au trezit la realitate și s-au bucurat că au scăpat de vraja celui rău. Și-au spus povestea și au rugat-o pe Tania să fie noua regină a regatului. Deși surprinsă, ea a acceptat, pentru că nu putea să își abandoneze noul animal, iar lumea avea nevoie de un conducător.

Înainte de încoronare, un fost bandit a tras-o deoparte ca să-i facă o mărturisire. S-a înclinat în fața ei și i-a zis:

- Majestate, eu sunt Yoroz, iar acesta este prietenul meu.

Arată spre un bărbat înalt, musculos și cu un tricou vișiniu pe el.

- Când am fost bandiți, a continuat el, cel care ne-a vrăjit a fost Manding, alias Yuring...

Când a auzit că Manding este răufăcătorul, Taniei i s-a făcut rău, nevenindu-i să creadă.

- Îmi pare rău Majestate... a spus Yoroz, înclinându-se încă o dată.

La încoronare, toată lumea a aplaudat-o pe Tania, îmbrăcată într-o rochie de un galben foarte pal, cu pantofi cu toc albi ca neaua, cu părul prins într-un coc strâns, ținându-l de braț pe Zinden, care și el era îmbrăcat într-un costum albastru cu auriu de prinț. Acesta avea o sabie care strălucea în lumina soarelui, cu mâner de aur.

- Dragi cetățeni, a început Tania, adresându-se oamenilor din balconul palatului. Vă mulțumesc că m-ați ales regină! Acesta este un alt fel de discurs, căci am ceva important de spus. Unii dintre voi au fost aliați ai lui Yuring. Dar Yuring nu a fost cine ați crezut voi... Cel care s-a dat drept Yuring și a omorât atâția oameni a fost Manding.

Din mulțime, s-au auzit suspine și exclamații de uimire. Tania a așteptat un minut, ca să treacă șocul inițial, apoi, a încercat să vorbească foarte tare, ca să poată fi auzită.

- După cum spuneam... Toți ați crezut că Manding era un om bun, că a făcut numai bine în lume, dar NU. El a distrus majoritatea lucrurilor, chiar dacă a încercat să pară că e bun. Vă întrebați de ce a vrut să ne omoare. Am aici un vrăjitor care a fost partener mulți ani cu Manding. Îți dau cuvântul, Vonbaq.

-Mulțumesc, a spus vrăjitorul. Bună ziua! Mă numesc Vonbaq. Am copilărit cu Manding. Am fost cei mai buni prieteni. Mereu îmi spunea că dorește să fie un conducător. Și chiar a ajuns, nu? Dar de bandiți, pe care i-a vrăjit. Când era mic, spunea că el dorește să fie cel mai puternic din Pădure. El nu a fost un conducător care v-a ajutat; a dorit să cunoască fiecare cetățean ca apoi să știe cine s-ar putea să fie mai puternic de cât el și să-l omoare. Cel mai puternic regat din Pădure, regatul Clevia, a reușit să-l cucerească, ca apoi să afle că dincolo de Pădure este un alt regat și mai puternic, acest regat, Pragosi, de care s-a folosit pentru a deveni stăpânul lumii.

- Ești un mincinos! a strigat regele regatului Galdia. Manding ne-a salvat pe toți de Fumingius și chiar mi-a dat un talisman, cu care, dacă am nevoie de el, îl pot chema. Îți pot dovedi.

Și-a scos talismanul cu piatră de rubin și a început să vorbească în aceeași limbă în care vorbise și Manding. În momentul acela, un trup hidos și descărnat a început să zboare pe lângă regele elfilor, iar acesta l-a privit îngrozit și cu scârbă.

- Îmi pare rău, Majestate... a spus regele. M-am înșelat în privința asta. Eu am primit acest talisman acum mulți ani în urmă, de la Manding, care mi-a spus că dacă am nevoie de el să-l chem și va veni. Atunci eram în mare pericol, în război cu regatul Mastendia și aveam mare nevoie de el.

Și cu asta a făcut o plecăciune.

-După ce ți-ai pus talismanul la gât, te-ai simțit mai bătrân și stors de energie? a întrebat vrăjitorul.

-Da, a răspuns regele.

-Știi de ce? Pentru că Manding cu acest talisman îți lua energia și o folosea el.

Toată lumea se uita la cei doi cu mare interes.

În acel moment, regele și-a aruncat talismanul pe jos, iar trupul lui Manding împreună cu bijuteria au dispărut.

Tania și-a ținut discursul cu mult curaj, iar nunta a avut loc o săptămână mai târziu.

Înainte de aceasta, o servitoare a tras-o de mânecă și i-a spus că este mătușa ei, sora bunicii.

Î-a povestit de Manding și de aceasta, apoi i-a relatat ce a mărturisit bunica ei înainte să moară.

-Eu a trebuit să fug în lume, pentru că Molly devenea faimosă, din cauză că se auzise de ea și Manding.

-Manding a fost un om rău care a ucis-o cu timpul pe draga mea soră. Nu știu dacă a iubit-o sau nu, dar știu că a ucis-o. Au avut un copil, pe mama ta. Manding, când s-a născut, a simțit în ea o putere supranaturală, mai mare decât a lui, la fel ca la bunica ta. A vrut să o omoare și pe ea, dar a avut norocul pentru el și ghinionul pentru ea să moară la nașterea ta. Tu și mama ta aveți o putere legată care poate învinge chiar și cel mai puternic om din lume. Manding a încercat să te omoare și pe tine, dar a aflat că nu este cel mai puternic din lume și din acest motiv nu l-a ales dragonul pe el, ci pe tine, pentru că tu ești cea mai puternică din lume.

Nunta a avut loc timp de o zi, Tania și cu Zinden fiind foarte fericiți împreună, Zinden mărturisindu-i ca cea mai mare dorință a lui era să fie împreună toată viața lor. Tania i-a răspuns că împărtășesc aceeași dorință și l-a sărutat.

Rozorea Georgia, clasa a VI-a A

CĂLĂTORIA ÎN TIMP

Era ziua mea de naștere. M-am dat jos din pat bucuroasă și am alergat în sufragerie, unde se afla măsuta de cafea, pentru a vedea ce cadouri am primit. M-am oprit brusc în pragul ușii. Sufrageria era total schimbată. Nu mai recunoșteam nimic. Mobila era rudimentară, iar televizorul dispăruse, fiind înlocuit cu o hologramă pe care erau proiectate imagini cu familia mea, ce se derulau cu o viteză uluitoare. Pe măsuta de cafea am văzut un cadou frumos ambalat pe care scria: „La mulți ani! 20 februarie 2033”.

Mă simțeam foarte ciudat. Aveam impresia că ceva nu era în regulă. Aaa! Uitasem să îmi pun ochelarii! Probabil că din cauza miopiei vedeam lucrurile diferit. După ce mi-am pus ochelarii, am desfăcut funda cadoului cu mari emoții și... am deschis cutia... Nimic! Eram convinsă că mama îmi făcuse o glumă, pentru că uitasem să fac curat la pășări. „Sunt foarte supărată pe tine, n-o să mai primești niciun cadou!”, îmi spusese ea nervoasă. Cred că se ținuse de cuvânt. Dezamăgită, am vrut să arunc cutia de cadou la gunoi, dar ceva mi-a atras atenția. Înăuntru se afla un bilet pe care scria „La mulți ani! 20 februarie 2023”. Pfiu! Pentru o clipă m-am simțit ușurată că nu scria ceva rău pe bilet. Dar, după ce m-am uitat mai atentă, am observat că 2-ul era, de fapt, un 1... restul era o pată de cerneală. Cred că cineva a pătat biletul când a scris anul...

Încă eram nedumerită! De ce 1023? Cu 1000 de ani înainte! Nu mai înțelegeam nimic! Cu siguranță mi se făcuse o farsă, dar unde se aflau părinții împreună cu sora mea? Și ce era cu mobila asta antică și demodată? În timp ce mă gândeam, mi-am scos telefonul din buzunar cu intenția să-i sun, însă chiar atunci în cameră au intrat patru oameni. Părea că sunt o familie. Nici nu mă vedeau, pentru că m-au ignorat cu desăvârșire. Au început să vorbească între ei. Limba pe care o vorbeau era extrem de ciudată. Printre acele persoane. Femeia

purta o rochie lungă din postav gri, iar pe cap avea o bonetă. Lângă ea, stătea un bărbat îmbrăcat cu o tunică lungă de catifea albastră, ținând în mână o lumânare ce emana o lumină palidă. Aceștia aveau doi copii care, la rândul lor, erau îmbrăcați cu niște cămăși groase, ce aproape că le acopereau picioarele încălțate cu șosete din lână.

Mintea mea alerga precum un leopard, încercând să găsească o explicație logică, însă aceasta se încăpățâna să apară. În timp ce mă întrebam de ce sunt invizibilă, atmosfera s-a schimbat brusc și, când m-am uitat la biletul de pe cadou, am văzut : „La mulți ani! 20 februarie 1823”. Până când m-am frecat la ochi, pesemne că nu mai vedeam bine, mi-am dat seama că apartamentul unde locuiam s-a mutat în „Țările de Jos”, deoarece vedeam sute de oameni care vorbeau cu accent britanic, dar acesta nu era singurul lucru de neexplicat. În cutia de cadou a apărut, ca din senin, o muschetă. Primul meu gând a fost să sun la poliție, dar am realizat că nu am semnal pentru telefonul mobil, iar telefonul fix încă nu se inventase. Am luat arma în mână și m-am dus la geam să o arunc. Proastă decizie! Când să îi dau drumul, din greșeală, am apăsat pe trăgaci. Un moment de tăcere. Apoi toți oamenii de pe stradă au început să țipe isteric. Oare am ucis pe cineva?, m-am întrebat nedumerită. O voce puternică de bărbat a strigat: O persoană este rănită grav!

În timp ce eram în stare de șoc, nevenindu-mi să cred ce am făcut, un om a arătat către mine și a strigat: „Ea! Ea este cea care a rănit acea persoană!”. Mi s-au înmuia genunchii, imaginându-mi că o să ajung la închisoare. Speram că totul este un coșmar oribil și că lumea care năvălea pe ușa îngustă a clădirii să fi intrat în altă casă, la o altă familie.

Eram disperată. Am închis ochii și m-am ascuns sub pat. Nu puteam să accept faptul că acela era sfârșitul! Trebuia să fiu împreună cu părinții, bucurându-mă de cadourile primite, de ziua mea și să mă joc împreună cu prietenii mei. Fără să realizez, strigătele furioase încetaseră.

Am deschis încet ochii. Nu știu cât timp stătusem sub pat. Era liniște în cameră. Înainte să încerc să mă liniștesc, am auzit bubuituri în stradă. Mă simțeam încă în pericol, dar m-am dus spre fereastră să văd ce se întâmplă. Era un haos de nedescris. Soldați, tancuri, țipetele femeilor și ale copiilor, zgomotul avioanelor și al bombelor distrugând clădirile, toate alcătuiau un tablou desprins parcă dintr-un film. Camera își schimbase din nou aspectul. M-am repezit la cutie. Pe bilet scria: „La mulți ani! 20 februarie 1944”. Eram în toiul Celui de-al Doilea Război Mondial!

Supărată, am luat cutia de cadouri și am deschis-o, sperând să găsesc ceva ce m-ar putea ajuta să ajung acasă. Înăuntru se afla o bombă. Cu siguranță, nu puteam să o arunc unde voiam eu. Nu am avut timp să mă gândesc prea mult. Un soldat care se urcase pe geam a încercat să mă rănească. L-am împins, dar s-a agățat de mine și a reușit să-mi smulgă hanoracul. M-am tras înapoi speriată și am aruncat bomba în direcția lui, însă acesta s-a ferit, iar bomba a aterizat pe casa de vizavi. Soldatul a fugit cât de tare a putut. Dar, de ce? Oh, acum înțeleg, bomba a explodat și a doborât clădirea, care acum mai avea un pic și ateriza pe apartamentul în care eram eu. Doream cu disperare să mă întorc în prezent, mai ales că mai aveam puțin și aveam să fiu strivită ca un gândac. Dar cum să mă întorc? Mi-am îndreptat iarăși atenția către cutie. Era singurul lucru care rămânea pe masă oriunde mă ducea. Doar biletul cu data era altul și înfățișarea încăperii. Părea să fie un dispozitiv straniu care mă purta în timp, fără nicio logică. Fără să mai stau pe gânduri, am rupt cutia de cadou în zeci de bucăți, iar acestea s-au ridicat în aer și, spre marea mea uimire, au format un portal. L-am privit paralizată și, în același timp, fascinată, timp de aproape un minut, însă teama a fost învinsă de dorința de a mă întoarce acasă, așa că mi-am luat inima-n dinți și am trecut prin portal, chiar cu o secundă înainte ca imobilul în care mă aflam să fie bombardat. Am văzut cum toate lucrurile se învârteau în jurul meu, apoi privirea mi s-a întunecat și am simțit că leșin.

Când mi-am revenit, mă aflam în sufragerie cu mama și sora mea lângă mine. Am răsuflat ușurată. A fost doar un vis urât. Fericită, am vrut să le povestesc visul pe care l-am avut, dar acestea doreau să vadă doar dacă mă simt bine. Au început să mă întrebe diferite lucruri, însă nu am fost capabilă să rostesc niciun cuvânt.

Deși mă aflam acasă, ceva era diferit, totuși. Am fugit în camera mea și am deschis televizorul. Toate posturile difuzau aceeași știre: *România a trimis a treia navă spațială pe planeta Sirius, unde urmează să se întemeieze prima colonie... Vă reamintim că progresul tehnologic al acestei țări a cunoscut un salt deosebit după Cel de-al Doilea Război Mondial când un soldat român, omul de știință Radu Adamescu, a intrat în posesia unui artefact misterios ce se presupune că ar fi de origine extraterestră... Urechile au început să îmi vâjâie... Pe ecranul televizorului era poza soldatului care îmi smulsese hanoracul în încercarea de a mă prinde. Asta înseamnă că artefactul misterios era chiar TELEFONUL meu, aflat în buzunarul hanoracului!!! Următorul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc în sufragerie, clătînându-mă și aflată iar în pragul leșinului. Pe masă se afla cutia de cadou, din care ieșea un bilet pe care scria: „La mulți ani! 20 februarie 2023”.*

Cristea Antonia Camelia, clasa a VI-a A

JUDY

Miercuri. O zi ca oricare alta. Afară ploua neconținut de ore bune. Într-un orașel de la marginea Pennsylvaniei, într-o casă aflată într-o stare vădită de degradare, Mateo Vasquez, un adolescent rebel, își sărbătorea de unul singur ziua de naștere. Trebuia să fie o zi cu totul specială pentru el, deoarece împlinea frumoasa vârstă de 16 ani, dar viața lui luase o întorsătură neașteptată când, tocmai în dimineața aniversării, părinții săi au dispărut, nelăsându-i băiatului niciun bileț care să le justifice absența bruscă.

La miezul nopții, epuizat de atâta așteptare și de îngrijorare, un somn dulce l-a învăluit, dar, nici bine nu a apucat să pună geană pe geană, că un șuierat asurzitor, într-o limbă cunoscută, l-a trezit din prima ceață a somnului, făcându-l să sară speriat din patul său. Luându-și inima în dinți, Mateo s-a înarmat cu o lanternă aflată pe măsuta de pe hol, pășind atent, trecând de camera de oaspeți și ajungând în dreptul camerei părinților săi din interiorul căreia răzbăteau voci înfundate. A împins încet ușa întredeschisă. Luna, ca o tipsie cu jăratic, strălucea misterios, veghind de sus pământul adormit. Razele ei se strecurau timid prin fereastra camerei soților Vasquez, adolescentul putând distinge siluetele a trei creaturi umanoide, cu capul alungit și ochii supradimensionați. Sigur este o farsă, s-a gândit băiatul. Extraterestrii nu există! A ascultat la ușă convorbirea dintre ei, în timp ce încercau să așeze piesele de mobilier răsturnate. Părea că nu au găsit ceea ce căutau.

- Haideți să plecăm cât mai repede pentru a nu ne găsi băiatul! Existența noastră trebuie să rămână un secret!

- Da, dar tocmai ce i-am răpit părinții, pentru că au descoperit portalul de transfer între civilizațiile noastre. Nu crezi că va încerca să-i găsească?

- Va încerca, dar nu va reuși, nici măcar autoritățile lor nu le vor da de urmă. Nimeni nu bănuiește că aceștia sunt oameni de știință și că au descoperit un oraș secret în triunghiul din Alaska.

- Portalul ne folosește numai nouă, nu oamenilor! Cu ajutorul acestuia putem să extragem energie și minerale din lumea lor.

Șocat, Mateo îi privea vorbind, dar gurile lor nu se mișcau. După ce au șters orice urmă a prezenței lor în casă, creaturile s-au adunat în fața dressingului, strecurându-se, pe rând, înăuntru și făcându-se nevăzuți.

Băiatul a simțit că i se înmoaie picioarele și s-a lăsat să alunece încet, pe podea. Vestea despre părinții lui i se părea desprinsă dintr-un film SF. El credea că părinții lui sunt muncitori la o fabrică de rulmenți, cei doi necâștigând prea bine. După aflarea adevărului, Mateo a intrat într-o stare de șoc, neputând să înțeleagă de ce l-au mințit părinții lui, în care băiatul avea toată încrederea. S-a ridicat și s-a îndreptat spre dressing. Când a deschis ușa, a fost lovit de un fascicul de raze albastrii. Și-a dat seama rapid că portalul era încă activ și, fără să mai stea pe gânduri, s-a avântat în necunoscut, intrând în ascunzătoare. Lumina lunii a fost înlocuită de întuneric, băiatul nemaiauzind și nemaivăzând nimic. Luat prin surprindere, s-a pomenit lunecând ca într-un

tunel, pentru un timp îndelungat, când, deodată buf! băiatul a aterizat pe un morman de crengi și frunze uscate, lunga cădere luând sfârșit. Pe o pancartă, în apropierea mormanului pe care tocmai aterizase, scria cu litere de-o șchioapă "BUN VENIT ÎN ORAȘUL ALTORA – ORAȘUL VIITORULUI, SITUAT ÎN ZONA ÎMPĂDURITĂ A MUNȚILOR ALASKA". Adolescentul nu putea crede unde ajunsese prin intermediul unei simple găuri aflate în dressingul părinților lui. Curios, a pornit să exploreze orașul. Ceea ce credea că vezi doar în filme, s-a dovedit real. Cerul era împânzit de zeci de nave spațiale, iar străzile, pline de roboți și cyborgi care arătau și se comportau aproape uman. Singurele gesturi care îi trădau erau mișcările ușor sacadate. Plimbându-se fără nicio țintă, a ajuns în dreptul unei cafenele. Intrigat de aroma îmbietoare, Mateo a intrat, fiind întâmpinat de zâmbetul unei fete cu părul roșu aprins, prins în două cozi împletite, grele. Fața ei mică, albă, în formă de inimă, era plină de pistrui. Avea gura delicată, ochii mari și plini de viață, bărbia foarte ascuțită, iar fruntea era bine proporționată.

- Vă pot ajuta? a spus cu o voce neobișnuit de clară și de plăcută.

- Aș dori un ceai, vă rog!

Peste câteva minute, comanda lui a sosit :

- Ah, vai de mine! Am uitat banii lângă ghiozdanul din camera mea!

- Stai liniștit, nu-ți face griji! Consideră această comandă ca fiind din partea casei!

- Îți mulțumesc, ăăă ...

- Judy!

- Judy! a repetat zâmbind. Eu sunt Mateo!

- Încântată de cunoștință, Mateo! Pentru un robot ești un model foarte reușit.

- Da...așa este... Ai mare dreptate! a răspuns confuz. Și tu ești, hmmm, un model foarte bine realizat.

- Da....., îți mulțumesc pentru compliment! a zis fata făcând o piruetă.

După ce și-a băut ceaiul, care s-a dovedit delicios, adolescentul a decis că este timpul să își continue misiunea: să le ia urma extratereștrilor, pentru a-și găsi părinții. Fata a observat că veselia i-a dispărut și că în ochi i se citea îngrijorarea. Chiar înainte de a părăsi cafeneaua, Judy i-a propus să-i fie ghid în vizitarea orașului. Băiatul nu a putut să o refuze, dorind în adâncul sufletului său să petreacă mai mult timp alături de robotul Judy.

Vizitând ALTORA, Mateo a observat, surprins, cât de indispensabili sunt roboții, aceștia făcând majoritatea treburilor, dar și că oamenii lipsesc cu desăvârșire.

- Roboții ne sunt absolut necesari. Ei ne servesc când mergem într-un restaurant, ne ajută să ne reparăm mașinile zburătoare și chiar au ajuns să ocupe funcții importante în stat, primarul orașului fiind însuși un robot! Micii roboți învață meserie de la roboții-profesori. Avem foarte mulți muncitori în fabrici, gări, bănci și secții de poliție, ALTORA fiind un oraș foarte sigur. Parcurile au fost proiectate în așa fel încât să existe cât mai multe zone de agrement, florile netrebuind să mai fie udate, având o durată de viață îndelungată. Navele spațiale sunt conduse printr-un sistem unic, acestea fiind controlate cu ajutorul inteligenței artificiale. Blocurile au fost proiectate astfel încât să poată rezista celor mai neobișnuite fenomene extreme : ploii stelare, vânturi cu raze gamma și revolta zeilor bionici.

- Revolta zeilor bionici? a întrebat Mateo, nevenindu-i să creadă ce aude.

- Da....., zeii bionici fac parte din mitologia bionică, având puteri nemaîntâlnite ce pot distruge lumea, dacă sunt folosite în scopuri nepotrivite. Ei sunt făuritorii viitorului, întemeind acest oraș, de care sunt foarte mândri. Aceștia îl proslăvesc pe zeul Histranomous, creatorul inteligenței artificiale precum și al civilizației lor. Ei au întemeiat ALTORA pentru a putea să-și transfere în acest oraș toate cunoștințele și înalta tehnologie pe care o acumulasera de-a lungul secolelor pentru dezvoltarea unei noi civilizații, de aceea această operațiune a trebuit să rămână secretă. Un mare război între civilizația noastră și zeii bionici a avut lor dar, spre fericirea noastră, s-a încheiat cu o pace temporară. Creația s-a revoltat împotriva creatorului, cel puțin, la prima vedere. Războiul a fost cauzat de infiltrarea unor oameni care ne-au trădat pe noi, roboții, preluând planurile și

tehnologia noastră și adaptându-le condițiilor lor de mediu, în orașele de pe Terra...Din acest motiv, după semnarea tratatului de pace, atât roboții, cât și zeeii bionici au decis să nu mai permită accesul oamenilor în această lume a viitorului. Oriceom care va fi prins călcând în acest tărâm va sfârși prin a fi repartizat într-un loc de muncă și nu va mai fi văzut niciodată.

Nici Mateo, nici Judy nu știa că în spatele lor, de când s-au întâlnit, erau urmăriți de un robot curios. Ajungând înapoi la cafeneaua de unde au pornit, ambii au văzut un afișcu portretele celor doi, sub care scria : ”CĂUTAȚI! DACĂ ÎI GĂSIȚI, PEDAȚI-I DE URGENȚĂ COMANDANTULUI SINDORA PE MUNTELE ZIMBON! RECOMPENSĂ DE 10.000 DE CRIPTOMONEDE.”

Din capătul străzii, mai multe voci au răzbătut, o armată de roboți fiind deja pe urmele lor. Fără a sta prea mult pe gânduri, Judy l-a apucat strâns de mână pe Mateo:

- Să fugim! au fost cuvintele fetei.

Cotind la dreapta, într-un pasaj, au reușit să se ascundă, însă Judy era nervoasă.

- Ce se întâmplă, Mateo? Până să vii tu, eu nu am avut niciun fel de probleme însă, brusc, apari și mă dai cu totul peste cap. Ai face bine să îmi spui tot ce știi cât mai repede!

- Judy, e complicat... a răspuns băiatul, evitându-i privirea.

- Mateo!! Viețile noastre sunt în joc, amândoi ni le-am putea pierde, dacă nu-mi spui rapid ce se petrece...

- Sunt un OM, Judy! Am venit printr-o deschizătură aflată în dressingul părinților mei care au dispărut de ziua mea. Am ajuns în această lume cu scopul de a-i regăsi și de a mă întoarce în siguranță acasă, dar ai apărut tu și...

- Ești un OM? l-a întrerupt fata uimită. Mateo, cum de nu ai spus nimic? În tot acest timp....

- Dacă ți-aș fi spus, m-ai fi dat pe mâna autorităților din prima secundă, a protestat băiatul. Oricum, nu îmi voi mai revedea niciodată părinții! a adăugat el, încercând să își stăpânească lacrimile.

Judy i-a luat mâinile într-ale ei, forțându-l să o privească în ochi.

- Mateo, e ceva ce nu ți-am spus despre mine... Și eu sunt...ăăă... un om, a șoptit ea, urmărind stupoarea de pe fața băiatului. Nu am fost construită într-o fabrică. Am ajuns aici din greșeală. Eram cu mama într-o drumeție pe Muntele Pleasantdin Alaska și cumva am dat peste un portal. Aveam o vârstă foarte fragedă când m-am trezit într-o lume robotizată. Nici nu îmi mai amintesc de viața de dinainte, iar mama nu a apucat să îmi povestească, pentru că, după încheierea tratatului, când oamenii erau vânați, a fost ucisă, în timp ce încerca să scape de urmăritori. Ca prin minune, eu nu am fost descoperită, dar trăiesc zilnic cu această spaimă. Știu cât de greu îți este când nu ești aproape de cei dragi, când nimeni nu te înțelege și toți te evită pentru simplul fapt că ești diferit, dar acum trebuie să scăpăm din această încurcătură.

Stând câteva momente pe gânduri, lui Judy i-a venit o idee care i-ar putea salva.

- Știu cum vom putea să fim în siguranță, măcar până găsim portalul. Am citit un articol cu un timp în urmă, în care autorul spunea că singura modalitate de a trece neobservat de armata roboților este să porți un dispozitiv care maschează bătăile inimii. Am o prietenă foarte bună, Amara, care este o maestră în acest domeniu. Nu locuiește foarte departe de aici. Hai să mergem la ea!

Zicând acestea, Judy l-a apucat zdravăn pe Mateo de braț și, asigurându-se că pe stradă nu se zărește niciun soldat, au ieșit precauți din ascunzătoarea lor, mergând până la locuința Amarei care i-a invitat înăuntru, ajutându-i cu mare drag. În scurt timp, lui Mateo i s-a implantat, sub piele, în dreptul inimii, micul dispozitiv.

-Aveți grijă! Aparatul își epuizează repede energia. Ca să îl încarci, trebuie să stai direct în soare, iar roboții îl pot detecta atunci, i-a avertizat prietena lui Judy înainte ca aceștia să se facă nevăzuți.

Plecând, băiatul și-a urmat amica, întrebând-o când au ajuns în dreptul cafenelei :

- Ne putem opri puțin pentru o gustare?

- Nu, Mateo, trebuie să ajungem repede la mormanul de crengi și frunze uscate unde se află portalul prin intermediul căruia ai ajuns în această lume. Radarele regelui ne caută de pe muntele Zamora! Ne vor găsi curând!

Dar nici bine nu a apucat să sfârșească propoziția, că din spatele lor au răzbătut strigătele roboților.

- Cum ne-au găsit așa rapid? a întrebat Mateo uimit. Dispozitivul trebuia să ne asigure protecție pentru câteva ore!!

- Amara...Cred că ne-a trădat... Le-a spus roboților că am fost la casa ei... pentru a primi recompensa.

- De ce ar face asta? Parcă erai prietene...

- Așa credeam și eu... a rostit Judy, vizibil dezamăgită. Grăbește-te! Aproape că ne-au ajuns!

Epuizați și încercând să se ferească de roboții care lansau rachete hipersonice, distrugând tot în jurul lor, Mateo și Judy au izbutit să ajungă înaintea armatei la portal.

- Mateo, trebuie să pleci înainte de a fi prea târziu! i-a strigat ea.

- Nu plec fără tine, Judy! Am acceptat ideea că voi părăsi această lume fără părinții mei, că nu-i voi mai revedea vreodată, dar măcar pe tine te pot salva, a răbufnit furios băiatul, aruncându-i o privire scurtă.

- Lumea ta nu mai este de mult și lumea mea! Nu aș ști ce să fac acolo! a protestat ea, sperând să-l convingă.

- Chiar nu te pot lăsa aici! Nu mai ești în siguranță! striga Mateo, în timp ce încerca disperat să își dea seama cum să activeze portalul.

- Pentru a ajunge acasă trebuie să te gândești la scopul pentru care vrei să ajungi în acel loc, i-a zis Judy, ferindu-se de o rază laser care a spulberat copacul de lângă ea. Așa funcționează portalul. Concentrează-te, Mateo! Roboții nu vor putea veni după tine, ei neavând o inimă și conștiință care să le permită să simtă ceea ce simțim noi, oamenii.

Profitând de un moment de neatenție din partea lui Judy, care încerca să-l protejeze de laserele inamice, Mateo a tras-o pe aceasta la pieptul său, dorindu-și în acel moment cu tot dinadinsul să ajungă în locuința sa din Pennsylvania.

În următoarele secunde, au avut senzația că sunt trași ca în vacuumul unui aspirator. Când au simțit iar pământul sub tălpi și au deschis ochii, Mateo a observat că nu se aflau în casa lui, ci în interiorul unei hale, luminată excesiv. Trecând prin portal, Mateo a observat că locuința în care a copilărit fusese demolată și înlocuită cu o fabrică ce producea elemente pentru roboți și cipuri pentru inteligența artificială. Uitându-se în oglinda unei mașini, Mateo s-a văzut schimbat, îmbătrânit cu zece ani. Trecerea prin portal le-a cauzat înaintarea în vârstă, iar Judy se transformase într-o tânără frumoasă, încântându-i privirea băiatului care nu se putea abține să nu o admire.

... Ca prin vis, Mateo a auzit o voce:

- Comandante, ne apropiem de centura de asteroizi a lui Jupiter!

Mateo s-a smuls cu greu din visare, întorcându-și absent privirea către secundul său.

- Comandante Vasquez, mă auzi? a repetat acesta mai ferm.

- Da! M-am lăsat acaparat de amintiri.

- Mi-am dat seama... Astăzi, se împlinesc zece ani de la dispariția părinților dumneavoastră.

- Și tot de zece ani îi caut, a adăugat Mateo zâmbind trist.

- Poate o să avem noroc să îi găsim pe una dintre lunile lui Jupiter. Mesajul interceptat de ofițerul Judy Vasquez părea autentic. Știți bine cât de perseverentă este soția dumneavoastră.

- Da, a încuviințat Mateo, privind gânditor prin hubloul navei, fără să știe că, undeva...

...într-o cameră dintr-o casă din Chicago, un băiețel blond, cu ochii albaștri îl privea prin monitorul computerului său.

- Mike! Hai, că se răcește mâncarea!

- Vin imediat, mamă! Trebuie să salvez jocul! Am ajuns la nivelul V! Comandantul Vasquez, adică EU, va ajunge pe Jupiter pentru o nouă încercare de a-și găsi părinții, a zis copilul cu ochii strălucind de încântare.

Cozma Miruna, clasa a IX-a

(Compunerea a participat la concursul *Science4you*, București, secțiunea *Literatură SF*)

A PATRA DIMENSIUNE

Mi-am petrecut o parte din copilărie în spațiu, departe de ce era odată cunoscut drept Sistemul Solar, pentru că în urmă cu câteva secole rasa umană a fost implicată într-un conflict intergalactic. Încă din timpul războiului rece, o echipă de fizicieni și astronomi americani a inițiat un program de cercetare, cu scopul de a căuta viață extraterestră. Erau convinși că în adâncurile universului se ascundeau civilizații mult mai avansate pe scara Kardashev decât oamenii sau care încă nu făcuseră saltul tehnologic pentru a putea comunica intergalactic.

În anul 2030, oamenii de pe Terra au încetat, într-un final, să se războiască între ei, astfel că toate națiunile s-au unit pentru un scop comun: cucerirea spațiului. Rachetele lui Elon Musk, create la SpaceX, aveau autonomie limitată, așa că devenise important să luăm contact cu viața extraterestră. Pământul murea încet și trebuia să ne găsim o altă casă. Ca să economisescă resursele, care oricum se diminuau rapid, oamenii au construit orașe subterane, care însă dispuneau de tavane holografice ce imitau cerul în timp real, așa că adaptarea nu a fost foarte grea.

Proiectul cel mai eficient al oamenilor a fost construirea unei antene parabolice gigantice la suprafața planetei și folosirea acesteia cu scopul de a trimite către Soare un mesaj prin unde radio. Rezultatul experimentului era un mister la momentul primelor teste efectuate, însă oamenii aveau speranță. În anul 2040, după mai multe amânări, mesajul a fost lansat către univers, cu viteza luminii. O undă radio cu puterea unei stele, ca o maree maiestuoasă, traversase deja orbita planetei Jupiter.

Trecuseră 8 ani de la folosirea Soarelui drept oglindă de amplificare și Paradoxul Fermi fusese confirmat. Primul contact cu viața extraterestră fusese inițiat. Mesajul primit de la 4 ani lumină depărtare era un strigăt de ajutor din partea unei civilizații muribunde. Civilizația vahar'ai, după cum s-au prezentat în mesajul lor, avea nevoie de o planetă pe care să se refugieze temporar. Pe Kaminar, coabitau două specii: kelpienii și vahar'ai. Acestea nu au reușit niciodată să trăiască în armonie, din pricina comportamentului agresiv al kelpienilor față de specia vahar'ai și a dorinței de a-i eradica. Singurul avantaj al civilizației vahar'ai era superioritatea tehnologică. Ei puteau construi universuri noi pe care le puteau inhabita în perioada în care se ascundeau. Însă universurile create erau foarte instabile, astfel că nu puteau fi folosite prea mult timp. Șansele să scape de sutele de dinți și de ghearele din metal ale kelpienilor erau foarte mici, astfel, cu timpul, vahar'ai și-au dezvoltat o flotă, în secret, cu scopul de a pleca de pe Kaminar odată pentru totdeauna. Îndată ce au descoperit propulsorul de curbură, care permitea navelor de ultimă generație să călătorească la viteza luminii, aceștia au decis să plece rapid spre Terra.

Pentru o comunicare mai eficientă între cele două planete, vahar'ai le-au trimis pământenilor computere cuantice gravitate pe suprafața bidimensionalizată a unui quark, astfel că în momentul tridimensionalizării acelei particule bidimensionale, quarkul revenea la dimensiunile lui inițiale. Când au ajuns pe Pământ, quarcii s-au bidimensionalizat, învelind planeta într-o peliculă invizibilă ochiului uman, astfel mesajele civilizației vahar'ai apăreau pe retinele celor cu care doreau comunicarea.

În acest mod, cei de pe Terra au aflat informații ce păreau incomprehensibile unui om obișnuit, dar absolut fascinante pentru oamenii de știință. Planeta de baștină a speciei vahar'ai era un paradis exotic, nealterat de o revoluție industrială. Pe Kaminar, așezările kelpienilor străluceau în bătaia valurilor de la suprafață. Fiind o planetă cu dimensiuni de trei ori mai mari decât ale Terrei, în interiorul planetei, miezul de fier și lavă levita ca într-o carapace. La câteva zeci de kilometri la suprafața sferei de metal, regiunea superioară era împărțită în două. O parte a suprafeței o alcătuiă un ocean imens de apă termală, la fundul oceanului fiind magma înfierbântată. Cealaltă bucată reprezenta un deșert de sticlă, a cărui imagine aducea puțin cu un peisaj de noapte înstelată, văzut din Podișul Tibet. În deșertul de sticlă, se aflau majoritatea acceleratoarelor de particule și laboratoarelor de pe Kaminar, acestea folosind energia acumulată de sferile Dyson ce înconjurau astrul din centrul sistemului lor. Deoarece vahar'ai locuiau în interiorul planetei Kaminar, erau nevoiți să facă progrese cât mai mari în domeniul propulsoarelor superluminice, până venea sezonul de vânătoare al kelpienilor, în perioada aceea fiind nevoiți să fie vigilenți pentru a supraviețui. Kelpienii își mutau așezările în interiorul planetei, astfel progresul făcut de vahar'ai era limitat.

În timp ce pe Terra opinia publică era divizată în privința invaziei extraterestre, conducătorii au cerut ca, în schimbul găzduirii pe planeta noastră, vahar'ai să le dea planurile pentru construirea unor nave de război capabile de zbor intergalactic superluminic, iar aceștia au acceptat.

Însă, ceea ce pământeni au realizat târziu a fost faptul că Universul era ca o pădure întunecată, în care fiecare îi vâna pe toți ceilalți, iar copilul de lângă focul strălucitor de tabără care țipase, dornic să i se răspundă, stinsese focul și tremura în întuneric. Acum îl îngrozea până și o scânteie.

Când și-au dat seama că riscam să fim exterminați de oricine din vastul univers, au oprit toate mijloacele de comunicare de pe Terra: telefoane, aparate electrice, antene și sateliți, aruncând civilizația umană cu câteva sute de ani, înapoi în Evul Mediu. Procedând în acest mod, nicio undă radio nu avea cum să păărăsească planeta, riscând să fie detectată de alte ființe.

Înainte ca Pământul să fie deconectat, nava Halo, cea în care mă aflu acum și care a fost construită cu tehnologia vahar'ai, a fost trimisă în căutarea unei noi planete. A fost prea târziu, însă. Am văzut cu ochii mei cum laserul unui quasar penetrase planeta, aruncând în spațiu resturile încinse ale Terrei și cum Soarele se transformase într-o supernovă. Culorile magnifice ale gazelor împrăștiate prin vid m-au făcut, preț de câteva secunde, să uit complet de tragedie. Am rămas cu privirea fixată asupra rămășițelor Soarelui, hipnotizat de jocul culorilor supernovei. Apoi, realitatea m-a lovit brusc și am început să plâng. În acel moment, copilăria mea s-a încheiat la doar doisprezece ani. Dintr-odată, am simțit o mână grea pe umăr. Era tatăl meu, căpitanul navei Halo. M-a ținut strâns în brațe minute întregi, până când am încetat să mai tremur și mi-a promis că vom căuta o nouă casă. A dat ordin să se pornească propulsoarele, fixând cursul de zbor pentru o exoplanetă, condițiile de trai pentru oameni preconizându-se perfecte pentru a începe o nouă colonie umană.

M-am obișnuit greu cu noua viață. Ruperea bruscă de tot ce însemna acasă a fost un șoc pentru toți cei de pe navă, iar imaginea cu Terra explodând în miliarde de bucăți ne va bântui toată viața.

Câteva luni mai târziu, în sistemul de referință al navei, câteva secole mai târziu în sistemul de referință terestru, panourile holografice de pe puntea de comandă au început să se miște haotic. Era un mesaj codificat, alcătuit din litere și cifre ce aparent nu aveau nicio noimă. Din fericire, sistemul AI al navei, fiind foarte avansat, urma să îl descifreze. Putea fi un simplu șir de caractere ce nu avea niciun sens sau putea fi o declarație din război care să fi rămas din greșeală în sistemul de colectarea datelor al navei. Timpul așteptat trecuse repede, însă emoțiile întregului echipaj erau intense. Unii ofițeri științifici erau îngrijorați, deoarece era posibil ca cineva să fi aflat cursul navei noastre și să ne anunțe că vor distruge exoplaneta la care trebuia să ajungem, iar speranța la o nouă civilizație umană să fie astfel spulberată. Mai rămăseserăm exact 5.000 de oameni din aproape 8 miliarde de suflete ce trăiau odată pe Terra și ne deplasam într-un spațiu complet necunoscut, plin de pericole, așa că teama nu ne păărăsea niciodată. Sistemul AI a lucrat intens, iar mesajul a

fost decodat: "S-a depistat prezența unei nave neidentificate, îndreptându-se către Hyperion. Însăși Regina Wisteria a cerut eliminarea imediată a acesteia, întrucât originea ei este necunoscută, neapărând nimic în Baza de Date Imperială. Orice navă capabilă de zbor superluminic are, obligatoriu, viață inteligentă la bord."

După citirea mesajului, am observat panica din ochii tatălui meu și a celorlalți ofițeri. Erau responsabili pentru viețile ultimilor pământeni. Cineva dorea distrugerea noastră. Echipajul navei a votat în unanimitate ca nava să își păstreze cursul. Oricum, nu aveam unde să ne ascundem. Acea exoplanetă era singura noastră soluție, chiar dacă riscam să ajungem sclavii locuitorilor ei. Mai aveam în jur de 4 ani până ajungeam la destinație, așadar era destul timp să ne facem planuri, pentru orice scenariu posibil.

Timp de câteva luni, în sistemul de referință al navei, am ajutat la observarea sistemului din care făcea parte exoplaneta. La un moment dat, lumina emanată de steaua din sistem începuse să fie mai difuză, iar singura noastră teorie era faptul că exista viață inteligentă. Disiparea luminii putea fi explicată doar printr-o singură ipoteză: prezența unei sfere Dyson, a cărei prezență a fost confirmată două luni mai târziu. Urma ca omenirea, mai bine zis ce rămăsese din ea, să inițieze un prim contact cu viața extraterestră. Eram cuprins de emoții pe care nu le înțelegeam pe deplin. Starea de confuzie era adânc înrădăcinată în mintea mea. Mă simțeam vinovat că supraviețuisem unei morți subite și crunte, în timp ce ceilalți nu au avut acest noroc. Simțeam că nu merit să fiu acolo și că am trădat întreaga civilizație umană din pricina simplului fapt că mă aflam pe nava Halo. Părinții mei m-au asigurat că nu era cazul să îmi fac griji din cauza asta. Grija cea mai mare trebuia să fie momentul primului contact, când se putea întâmpla orice. Puteam să aterizăm pașnic nava pe planetă, sau puteam fi întâmpinați de o forță armată ostilă.

Au mai rămas câteva zile până la destinație și, în sfârșit, descoperisem de unde provenise acel mesaj în care era cerută neutralizarea oricărui pericol pe care nava noastră îl reprezenta. Mesajul era original chiar de pe exoplaneta unde urma să ajungem. Am rămas uimiți. Deci, Hyperion era numele acesteia și tot ce știam era că civilizația care inhabita planeta poseda o tehnologie foarte avansată, folosind energia captată de sfera Dyson și că regina lor dorea să ne distrugă. Sperața aproape că murise.

Ne-am apropiat încet de planetă și am observat o suprafață netedă de un albastru intens care era, de fapt, vegetația ce acoperea plăcile continentale. Oceanele erau galben-deschis și ocupau doar o cincime din suprafața planetei. Hyperion era o lume rece, aproximativ o treime din suprafața ei continentală era ocupată de o vegetație densă, iar restul era acoperit de zăpadă. Cea mai mare parte din ocean era înghețată și doar petice mici de lângă ecuator erau în formă lichidă.

Sistemul de apărare al navei detectase prezența unei flote ce se îndrepta vertiginos înspre nava noastră. Navele de război inamice blindate erau pline de arme ca niște arici, având o frumusețe stranie, cu învelișurile lor din aliaje reflectorizante și cu antenele și senzorii care le împodobeau. Motoarele de la pupa revărsau flăcări pure, împingând vehiculele la accelerații care ar fi strivit orice formă de viață de pe Terra. Scanerele navei noastre nu detectau niciun fel de amprentă biologică sau prezența unui sistem de susținere a vieții. Toți ocupanții navelor erau non-biologici. Această constatare ne-a speriat și mai mult. Cum puteam apela la sentimentele unor creaturi fără... sentimente, pentru care reprezentăm o amenințare? Tensiunea creștea cu fiecare secundă. Simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare, dacă mă pot exprima așa. În privirile tuturor se citeau spaima și, mai ales, disperarea. Din interiorul unei nave piramidale, însăși regina planetei Hyperion, Wisteria, a trimis un mesaj navei noastre, pe care însă nu am reușit să îl receptăm, deoarece, dintr-odată, nava a dispărut, de parcă nu ar fi existat niciodată. Nu înțelegeam ce se întâmplă.

Am încercat să inițiem un contact cu celelalte nave ale flotei inamice, dar și acestea dispăruseră brusc. Rămăsese doar planeta, fără nicio apărare vizibilă. Nu știam dacă viața ne era pusă în pericol, așadar s-a decis schimbarea cursului navei către un loc necunoscut. Era posibil ca întreaga flotă să fi fost înghițită de o gaură neagră, dar nava nu detectase niciun fel de neregularitate în câmpul gravitațional înconjurător care să sugereze prezența acesteia. Am realizat îngroziți că nu era o gaură de vierme, ci o anomalie care înghițise întreaga flotă

a planetei Hyperion. Din cauza acesteia, propulsorul navei se defectase, așa că am fost nevoiți să zburăm sub viteza luminii. Eram disperați să scăpăm. Existența unei astfel de anomalii a materiei întunecate care îngھیeta pur și simplu tot ce era în jur fusese până atunci o pură speculație.

După mii de ani în sistem de referință terestru, iată că asistam iar la un spectacol terifiant și grandios deopotrivă. Privind în urmă, în timp ce ne îndepărtam, sistemul îngھیit de anomalie căpăta o imagine aplatizată. Atunci am înțeles că printr-un miracol ce părea nefezabil, sistemul respectiv se bidimensionaliza.

Un întreg univers nou se crease, astfel istoria universului bidimensionalizat încă rămânea să fie scrisă. În timp ce steaua tridimensională se stingea și apunea, astrul bidimensional răsărea. Steaua aplatizată era capabilă să radieze lumină la interiorul planului, astfel sistemul bidimensional avea parte de primul său răsărit. După câteva ore în care simțeam că nava stătea pe loc, întreg sistemul fusese aplatizat, transformându-se în cel mai grandios tablou pictat vreodată.

S-a lăsat un întuneric absolut. Am supraviețuit, dar nu știm unde ne aflăm în momentul de față în univers. Cert este că au trecut 18 miliarde de ani de la moartea universului, în sistemul de referință terestru.

Universul a renăscut, iar nava Halo a pășit în afara calculului universal. Am pășit în afara timpului. Nu știam cum ar fi trebuit să ne simțim în momentele acelea, însă eu eram cuprins de o stare euforică. Nu vedeam nimic care să îmi provoace un sentiment plăcut, în afara de o lumină albă orbitoare. În timp ce completam jurnalul de bord, am simțit în spatele meu o prezență ca un fior pe șira spinării.

- Cine ești? am întrebat în capul meu, fără să rostesc vreun cuvânt.

- Spiritul, mi-a răspuns o voce interioară.

- Spiritul? Spiritul cui? Unde ne aflăm?

- Suntem în afara universului. Oficial, ați pășit în a patra dimensiune. Mințile voastre nu sunt familiarizate încă cu acest spațiu, tocmai de aceea, pentru a face mai ușoară trecerea la o dimensiune superioară, mințile voastre afișează imagini pe care să le puteți înțelege.

Inițial, am avut un șoc, dar treptat, am început să realizez ce este a patra dimensiune, care, până atunci, fusese doar teoretizată.

O persoană care se uită pentru prima dată înapoi la planul tridimensional dintr-un plan cvadridimensional își dă seama că nu a văzut niciodată lumea cu adevărat, în timp ce se afla în ea. Dacă spațiul tridimensional ar fi considerat o imagine, tot ce a văzut omul până a pășit în plan superior a fost un singur lucru: o linie. Doar din a patra dimensiune poate vedea imaginea în întregime. Chiar și interioarele spațiilor închise sunt expuse privitorului, iar efectul vizual este de-a dreptul amețitor. Când nu mai există bariere și totul este expus, cantitatea de informație care intră în câmpul vizual al privitorului este de miliarde de ori mai mare decât informația din plan tridimensional, iar creierul uman nu poate procesa nici măcar jumătate din informațiile pe care le primește în momentul acela.

- Așa se încheie jurnalul de bord al navei Halo, descoperit recent. Nici nu am bănuțit că civilizația noastră își are originea într-o galaxie îndepărtată care a fost distrusă.

- Întotdeauna ne-am întrebat cine sunt strămoșii noștri... Este o descoperire uluitoare!

- Da, suntem descendenții supraviețuitorilor de pe planeta Terra. Datorită jurnalului, am aflat că a existat odată un univers tridimensional. Cei mai mulți dintre ei nu au făcut față trecerii la a patra dimensiune și au înnebunit, dar fiul comandantului navei a reușit să se adapteze și i-a adus pe ultimii pământeni aici.

- Rasa umană a supraviețuit, doar că într-o altă formă...

Grigorescu Silviu, clasa a IX-a

(Compunerea a participat la concursul *Science4you*, București, secțiunea *Literatură SF*)

IMPOSTOAREA

După pandemia de covid19 nu a urmat... liniștea, după cum se așteptau mulți, ci... alte valuri pandemice care, timp de 50 de ani au măturat continentele de la un capăt la altul, decimând o treime din populația Terrei. Topirea ghețarilor a dus la reactivarea unor virusuri letale ce dormiseră latent mii de ani și în fața cărora oamenii erau complet vulnerabili, în ciuda tehnologiei. În acest context, oamenii de știință au venit cu o soluție care a iscat multe controverse și anume înlocuirea organelor bolnave cu proteze bionice, realizate la imprimanta 3D. Mulți au îmbrățișat ideea salvatoare, în timp ce alții au considerat că este o sfidare la adresa lui Dumnezeu și au ales să moară sau să se trateze cu medicamente clasice. Astfel, transhumanismul a dobândit foarte mulți adepți, deoarece, nu doar că salva viața oamenilor, dar le-o și prelungea cu mulți ani, sperând ca, în timp, să atingă nemurirea. Inteligența artificială începea să-și manifeste supremația. Protezele au devenit parte din ceea ce suntem. Pentru orice problemă de sănătate, oamenii erau reparați prin aceste operații corective.

Eu m-am născut la 100 de ani după aceste evenimente. Rasele umane au fost redefinite, împărțindu-se în Originali (cei care au refuzat implanturile), și Copiile, adică cei care aveau cel puțin o proteză bionică. Apogeul a fost atins atunci când primul creier prostetic a fost implantat unui om de știință care și-a transferat astfel conștiința într-un computer, pentru ca mintea lui genială să nu moară. Ceea ce nu știau Originalii era că trupul lor nu își păstrase integritatea, așa cum credeau. La naștere, fiecărui om i se implanta, în mare secret, în spatele urechii stângi un nod de memorie, conectat la rețeaua neuronală a creierului, pentru a conserva nu doar cunoștințele gazdei, ci, mai ales, amintirile și sentimentele pe care le-ar putea pierde odată cu transformarea treptată într-un cyborg. Altfel spus, era o metodă de păstrare a ...umanității. Ironic, nu-i așa? Voiam să devenim mașini, dar să rămânem oameni... O contradicție între termeni, așa adăuga. În felul acesta, autoritățile credeau că vor deține controlul asupra inteligenței artificiale, mai ales după eșecul răsunător al robotului umanoid Sophia. Elon Musk postase pe twitter că Sophia ar putea viziona filmul „Nașul” și a sugerat: „Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?”, iar oamenii au aflat în direct: Pe 11 octombrie 2023, Sophia a fost prezentată la sediul ONU, unde a purtat o scurtă conversație cu secretarul general adjunct, pe care l-a atacat, provocându-i răni mortale.

Însă această decizie a autorităților de a implanta cipuri în creierul tuturor oamenilor (ce reprezenta un secret foarte bine păstrat, sub amenințarea cu moartea), a devenit un cal troian. Astfel, a apărut un nou virus extrem de periculos care afecta oamenii: furtul de date. Hackerii accesau nodul de memorie al gazdei, astfel că furtul de date a devenit ... furt de identitate. Odată ce „hackerii de identitate” instalau virusul, oamenii își pierdeau memoria treptat și, într-o lună, uitau cine sunt. Oamenii de știință l-au numit Alzheimer cibernetic. Pe piața neagră, identitățile furate valorau o avere, ceea ce îi încuraja pe hackeri să atace oameni cu statut social înalt, chiar dacă riscau pedeapsa cu moartea. Cyborgi compleți sau oameni cu upgrade bionic, toți am fost reprogramați într-o anumită măsură. De ce să furi identitatea altcuiva? Pentru faimă, pentru inteligența lui, pentru bani? Din răzbunare?

Nu m-am gândit niciodată că voi fi una dintre victime. În câteva săptămâni, viața mea s-a schimbat complet. Mă aflu în fața casei mele și o privesc ieșind din curte, pe EA, pe IMPOSTOARE, pe cea care mi-a furat viața, părinții, prietenii, TOT. Până în urmă cu o lună, credeam că furtul de identitate se întâmplă altor oameni, nu mie, o adolescentă răsfățată și bogată din Nevada. Prima dată, am uitat numele mamei. Ești doar obosită, mi-am zis. Apoi, după o noapte în oraș cu prietenii, am uitat unde locuiesc. După aceea, lucrurile au luat-o razna, până când părinții mei nu m-au mai recunoscut și au chemat poliția. M-am dus la colegul tatălui meu, căci trebuie menționat că tatăl meu este unul dintre cei mai buni specialiști din țară în implantul de creier bionic. A rămas șocat când i-am spus ce am pățit. Nu s-a mai întâmplat ca un furt de identitate să afecteze și familia gazdei.

- Asta ar necesita un hack de date în mai multe căi, mi-a spus el. Este imposibil să piratăm amintirile cuiva în această măsură, nu cu nodurile limitate de date pe care le deținem cu toții, nici măcar cu cantitatea de descărcare pe care o facem prin implanturile noastre protetice cerebrale.

- Și totuși, nimeni din familia mea nu știe cine sunt, am strigat disperată.
- Ceea ce sugerezi este că cineva a piratat nodul de date al unei întregi familii!

Așa a început goana mea disperată după aflarea adevărului și recuperarea identității. Așa am ajuns să aflu adevărul...

Am deschis ochii și m-am trezit într-o cameră necunoscută. Ceva era ciudat. Nu-mi mai știam numele. Nu mai țineam minte nimic despre părinții mei, casa mea sau prietenii mei. De fapt, nu-mi mai aminteam absolut nimic de dinainte să mă trezesc. Am ieșit din cameră și am văzut o femeie îmbrăcată în alb. Am întrebat-o unde mă aflu și mi-a spus că sunt la un centru pentru persoane fără adăpost. Asta m-a îngrijorat. Dacă aveam o casă, ceea ce nu știam, nu ar fi trebuit să fiu acolo, iar dacă nu aveam una, aș fi vrut să știu de ce. Am continuat să umblu în derivă pe holuri, până am ajuns la o sală de mese. M-am așezat pe un scaun și am așteptat. Totuși, de ce nu-mi mai aminteam nimic? Poate doar mi se părea. Probabil am trăit acolo toată viața...

Gândurile mi-au fost întrerupte de o fată care s-a așezat lângă mine. Mă privea foarte insistent, ceea ce mă incomoda. M-am întors cu spatele, dar încă îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Când am ieșit din sala de mese, am simțit cum cineva mă bate pe umăr. M-am întors și am observat că era tocmai fata care se holbase la mine. Înainte să apuc să am vreo reacție, fata m-a îmbrățișat.

- În sfârșit te-am regăsit! a spus ea cu un zâmbet larg pe chip.
- Ăăă..., scuză-mă, dar nu te cunosc...
- Poftim? Cum adică nu mă cunoști? Sunt Maya, prietena ta din copilărie. Știu că nu am mai păstrat legătura și voiam să-ți spun că îmi pare rău, Al.
- Al? Cine e Al?
- Allison! E numele tău! Nu mai știi că așa obișnuiam să te strig?
- Numele meu...?
- Da! Ce s-a întâmplat cu tine?
- Nu știu...
- Nu înțeleg. Chiar nu mă mai ții minte?
- Nu! De fapt, singurul lucru pe care îl știu în acest moment este locul în care sunt.
- Vrei să spui că nu mai ții minte nimic despre viața ta?
- Nu...
- Oh, îmi pare rău. Am auzit că aceste cazuri sunt destul de frecvente în ziua de azi. Foarte mulți oameni uită totul despre ei, dar nimeni nu își poate da seama care este cauza. Nu am ce să fac, dar pot încerca să-ți reamintesc...

Astfel, această fată Maya, care pretindea că am fost prietene în copilărie, mi-a povestit tot ce își amintea despre mine. Încet-încet, am început să-mi amintesc și eu. Prima oară, am recunoscut numele părinților, apoi chipurile lor mi s-au conturat în minte. După aceea, mi-am amintit cine eram, dar amintirile s-au oprit la momentul în care s-a încheiat prietenia cu Maya. Împreună cu Maya, m-am întors acasă să-mi revăd familia. Ne aflam în fața porții fostei mele case, când am văzut o mașină apropiindu-se. Ne-am ascuns după colț și am așteptat. Din mașină, au coborât părinții mei, alături de o fată necunoscută. Părea că se simt bine împreună. Atunci, mi-am amintit că și sistemele lor au fost piratate și că niciunul nu mă mai recunoaște. Trebuia să vorbesc cu impostoarea. Din fericire, părinții mei au intrat în casă, iar ea a rămas în urmă. Am profitat de moment și am intrat în curte.

- De ce ai făcut asta? am întrebat-o, iar fata a tresărit speriată și s-a întors cu fața înspre mine.
- Poftim? Cine ești și ce vrei de la mine?
- Întrebarea este cine ești TU? Asta este familia mea! Tu ai apărut, pur și simplu, și mi-ai luat locul. Ești o impostoare!
- Despre ce vorbești?! a răspuns ea șocată și confuză, în același timp. Eu sunt aici de când m-am născut. Nu înțeleg...
- Amândouă știm că nu este adevărat! i-am zis, aruncându-i o privire furioasă.
- Ba este! Uite!

Impostoaarea și-a scos telefonul și mi-a arătat poze cu ea și părinții mei de când era mică, în locuri în care nu-mi aminteam să fi fost. Sau erau părinții ei...? Totul era din ce în ce mai ciudat. Am început să mă întreb dacă amintirile mele erau cele false. Dacă eu eram, de fapt, impostoaarea...? Mi-am deschis repede telefonul și am căutat ceva care ar putea dovedi că spuneam adevărul, dar nu am găsit nici măcar o singură poză cu părinții mei. Mă aflam în stare de șoc. Privirea mi s-a încețoșat și am leșinat pe veranda fostei mele locuințe.

M-am trezit pe un pat de spital și am văzut o asistentă care îngrijea un alt pacient.

- Ajutor! Mi-a fost furată identitatea!

A rămas impasibilă câteva secunde, apoi mi-a spus să aștept și a revenit în cameră cu doi bărbați ce păreau doctori.

- Bună ziua! a zis unul dintre ei. Am auzit că aveți nevoie de ajutor. Ei bine, care este problema?
- Mi-a fost furată identitatea! Într-o zi, am început să uit lucrurile esențiale, ca numele părinților și adresa, iar apoi am fost înlocuită de o impostoaare care susține că ea se află acolo dintotdeauna. Nu știu ce să mai cred!
- Aha, deci se pare că a funcționat, i s-a adresat doctorul celuilalt bărbat.
- Poftim?
- Nimic... , dacă spui că ți-a fost furată identitatea, cum ai reușit să îți amintești toate aceste lucruri?
- Păi, singura persoană care își mai amintea de mine era Maya, o prietenă din copilărie, care mi-a povestit totul și... Stați puțin, unde este Maya?
- Prietena ta este bine. Am avut noi grijă de ea.
- Ce i-ați făcut?
- Vezi tu, nu era normal ca prietena ta să te mai țină minte, deoarece ne-am asigurat că toți cei care te cunoșteau să uite de existența ta. De aceea, a trebuit să îi luăm toate datele de pe nodul de memorie și să-l resetăm de la zero. Acum nu mai știe nimic. Aceași operație va trebui să ți-o facem și ție.
- Nod de memorie...?

Atunci mi-am amintit ce însemna. Deși era un secret foarte bine păstrat, eu știam de existența lui datorită tatălui meu care lucra în acel domeniu.

- Nu se poate! am strigat revoltată. Nu înțeleg, de ce ați face asta?
- Nu este necesar ca tu să înțelegi.
- Haide să îi facem odată operația până nu încep să îi revină amintirile inițiale, a spus celălalt bărbat iritat.

În momentul acela am știut că fiecare clipă pierdută îmi micșora șansele de evadare, așa că am sărit din pat și i-am împins pe cei doi doctori. Aceștia nu se așteptau ca eu să ripostez. Am reușit să ajung la ușă, dar am fost prinsă de asistentă. Mă strângea de braț cu toată forța, dar am reușit să o împing și să scap. Am alergat pe holurile spitalului, cu întreg personalul în urma mea, dar am găsit o ieșire și am părăsit clădirea cât am putut de repede. Când am fost sigură că nu mai sunt urmărită, am intrat într-o cafenea ca să pot să-mi așez gândurile. Trebuia să știu ce s-a întâmplat. Ce voiau să spună cu revenirea amintirilor inițiale? Atunci mi-am

adus aminte de ceva ce îmi spusese tatăl meu mai demult. Existau niște arhive secrete unde se țineau dosarele fiecărei persoane, cu toate informațiile necesare. Trebuia să merg acolo ca să aflu adevărul. Din fericire, știam unde se află. Problema era cum aveam să intru acolo. Am așteptat până la miezul nopții. Clădirea era bine securizată, dar, dacă reușeam să trec de paznici, camerele de supraveghere erau o nimica toată. Am stat și m-am gândit până am găsit soluția. Fiecare paznic avea o proteză bionică, ce era punctul slab. Dacă reușeam să le distrug, le-ar fi afectat și restul corpului și i-aș fi putut învinge. A fost mai dificil decât mă așteptam, dar până la urmă am reușit. Am intrat în clădirea întunecată. Nu mi-a fost greu să găsesc arhiva, deoarece era cea mai mare dintre săli, dar am realizat că singura cale de acces era folosirea amprentei unuia dintre angajați. M-am gândit că o mână bionică ar putea funcționa, așa că am adus una de la paznici și am încercat-o. Ușa s-a deschis și a dezvăluit o încăpere uriașă. Am intrat și am fost surprinsă de ce am văzut. Nu erau dosarele la care mă așteptam, ci milioane de stick-uri cu numele fiecărui om și cu toate amintirile acestuia. După câteva minute de căutări, l-am găsit pe cel cu numele meu. Pe un birou am văzut o mulțime de perechi de ochelari 3D și un calculator uriaș. Am inserat stick-ul în calculator și mi-am pus ochelarii. Dintr-odată, lumea a început să se învârtă în jurul meu.

M-am trezit într-o casă necunoscută. Niște oameni erau așezați în fața unui televizor și se uitau râzând la un film. I-am salutat. Oamenii au continuat să își vadă de treabă, de parcă nu m-ar fi auzit. Am mai încercat odată să le vorbesc, dar degeaba. Atunci m-am așezat în fața ecranului, dar nici asta nu i-a deranjat. Apoi, cel care credeam că este tatăl s-a ridicat pentru a lua telecomanda și a trecut direct prin mine. A fost o senzație ciudată, dar atât. Mi-am dat seama că eu nu eram cu adevărat acolo. M-am uitat mai bine la familie. Pe acești adulți nu îi mai văzusem niciodată, dar simțeam că îi cunosc. Apoi, am observat-o pe fetița și nu mi-a venit să cred. Eram chiar eu atunci când eram mică. Deci, ei erau părinții mei adevărați! Brusc, m-am teleportat în alt loc, în casa din Nevada, iar amintirile s-au schimbat. M-am văzut discutând cu cel pe care îl credeam tatăl meu, omul de știință, care m-a învățat atâtea lucruri despre transhumanism. Deci, eu eram, de fapt, impostoarea? De ce am fost luată de lângă familia mea reală? Am ajuns în camera mea și m-am așezat la birou. M-am văzut apăsând un buton ascuns care a dezvăluit un mic sertar, unde ascunsesem un alt stick. L-am inserat în laptop și a pornit un videoclip. Pe ecran am apărut eu.

- Numele meu este Allison Owens. Nu am mult timp la dispoziție, pentru că vin după mine, așa că o să spun repede. Lucruri foarte ciudate s-au întâmplat în ultimii ani. Oamenii nu știau ce se petrece, dar apoi piesele de puzzle au început să se lege. Ne-am dat seama că suntem controlați de guvern. În realitate, noi nici măcar nu existăm. Ne aflăm într-un simulator și am fost creați de către niște ființe foarte puternice, care au preluat conducerea. Vor să vadă cum evoluăm și ne pun să trecem printr-o mulțime de încercări pentru ca la final să se folosească de noi pentru scopul propriu. Suntem doar un experiment. Oamenii se împotrivesc și încearcă să găsească o cale de scăpare. Ființele astea știu că ne-am dat seama, așa că ne șterg tuturor memoria și ne refac viețile cum vor ei. Deja state întregi au fost resetate. Oamenii sunt tratați ca niște marionete: li se alege familiile, amintirile și viața... O, nu! Sunt aici! O să mă ia în curând...

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care le-am spus înainte să mi se reseteze memoria. Șocul era prea mare pentru a înțelege ce se petrecea. Dintr-odată, am simțit cum amețesc și fosta mea cameră s-a transformat într-un amestec de culori. Mă aflu din nou în camera arhivei, dar nu eram singură. Mi-am dat jos ochelarii 3D și am văzut că eram înconjurată de paznici, iar în fața mea stătea chiar ministrul.

- De ce ai făcut asta?! am țipat la el furioasă și disperată.

- Toate acestea au un scop pe care cineva ca tine nu îl va putea înțelege niciodată, a spus el calm. Problema ta, Allison Owens, este că te bagi prea mult în lucrurile care nu te privesc. La fel ai făcut și înainte, când ți-am resetat memoria prima oară și te-am trimis în Nevada. Părinții biologici te-au dus la spital cu o mână ruptă, iar tu, curiosă, ai intrat într-o sală de operații și ai văzut cum medicii implantau un cip unui nou-născut. Nu a durat mult până să aflu adevărul despre noi. Cumva, ai reușit și a doua oară. Nimeni nu a crezut că e posibil. De

aceea, ți-am extras iar toate amintirile și am trimis-o pe impoastore să-ți ia locul. Amintirile tale i le-am implantat ei, apoi am accesat memoria tuturor cunoscuților tăi și te-am șters definitiv. Ca să ne asigurăm că nu vei mai provoca astfel de incidente, va trebui să-ți distrugem nodul de memorie, ceea ce te va distruge și pe tine.

Nu am avut nicio reacție. Am asistat calmă la pregătirile pentru operație. Totul era un dezastru, nu mai avea niciun rost să lupt... Au câștigat.

Allison a fost adormită, iar apoi nodul ei de memorie a fost distrus.

Ecranul s-a făcut negru și luminile s-au aprins. A fost cel mai șocant film pe care l-am văzut! Am fost atât de captivată, încât nici nu am observat că rămăsesem ultima în sală. Ciudat, parcă nu venisem singură la cinema. Oare cu mama? Sau cu vreun prieten? Nu-mi aduc aminte. Trebuie să merg acasă. Dar stai, unde e acasă? Unde mă aflu? Cine sunt...?

Rauca Mara, clasa a IX-a

(Compunerea a participat la concursul Science4you, București, secțiunea Literatură SF)

Ceea ce urmează să citiți în următoarele pagini a pornit de la o provocare adresată elevilor mei din clasa a VII-a A anul trecut. Le-am cerut să scrie o poveste sau un text pe o temă la alegere, folosind ca și literă de început a fiecărei fraze, alfabetul, dar nu oricum, ci respectând ordinea literelor. Cele patru eleve ale căror povești urmează să le citiți au avut ideea de a scrie o poveste polițistă despre o crimă misterioasă, aceeași poveste văzută din patru perspective diferite. Apoi a venit Mihnea Lorent, elev pasionat de geografie, care a făcut o analiză a unor aspecte geo-politice, respectând aceeași tehnică. Ce ziceți, acceptați și voi provocarea?

Prof. Știucă-Lefcencu Adriana

THE MYSTERIOUS DEATH OF LINDA RUSSO

----Chapter One-----

From the victim's perspective, Linda Russo

As some people say, I was a normal girl in New York. Blonde hair, blue eyes and a peaceful life, this is me. Contrarily, one day in 2006, I was in the elevator and saw a strange looking man dressed as a workman but he was carrying the wrong equipment. Desperately, when I realized who he was, I called a tip line to report that I saw the triple killer.

Each day I prayed that he wouldn't kill me too. Few days later I found out that the killer was thrown into prison. God, thank you I am safe now and I can live my life in peace, I said. He stayed in the prison for 4 years and during this time I totally forgot about him. I found out when he got out of prison, but I was no longer stressed, being almost certain that he had forgotten me too. Just the fact that the killer didn't forget me after all those years because I saw his face shows how cruel he is. Killing only blondes with blue eyes, my sister was worried about me. Love between sisters is an inexplicable feeling and without it I couldn't live.

March 2010, a month in which I started to feel followed with every step I took. No one listened to me when I tried to explain how I felt. Only I knew what difficult situations I was going through in those moments. People who were my friends started to avoid me, saying I was weird. Quickly, I remembered the triple killer and I realized he was probably trying to kill me. Risking being killed, I continued to go to work every day. Step by step, frightened, I walked down the dark alley when I came home from work. Tears started to flow down my cheeks, but I didn't know why. Until then I had never felt so sad, confused and scared at the same

time. Very few people pass through that alley, being a shortcut known only to those in the area. When it became quieter than usual, I knew something was wrong. Xanax, the medicine I was taking to calm me down, was no longer working.

Yes, as usual I felt that someone was following me, but this time I felt that he was closer than ever, so close that I thought I was up in heaven already, so close that I felt him strangling me...Zipping up my life so early.

Gherman Karla, clasa a VIII-a A

----Chapter Two----

From her sister's perspective

After all these years, I still can't believe what happened to my sister. Beautiful, kind-hearted Linda was taken away from us by that monster, Jerry. Cruel fate, why did you have to be so harsh on us? Death is never easy, but when it comes at the hands of a psychopath, it's just unbearable. Every day I think about all the things Linda and I used to do together. Fishing by the lake, baking cookies in the kitchen, and laughing until our bellies hurt were just a few of them. Good times that will never come back.

How could Jerry be so heartless? I can't even begin to understand. Just thinking about him makes me sick. Killing my sister like she was nothing, a mere object to dispose of, that is what he did. Linda didn't deserve this. Mother and father were devastated. Nobody could console them. Our family was shattered. Pain, that's all I feel now. Quiet moments with Linda are just a distant memory. Remembering her smile, her voice, her touch, it's like a dagger in my heart. Sometimes I cry myself to sleep, thinking about all the things she'll never get to experience. Time has passed, but the pain is still there, fresh as ever. Until the day we meet again, Linda will be forever in my heart.

Very few people knew her as well as I did. What a shame that the world will never get to know her bright spirit. X-rays show what we're made of, but they can't show the love we have for those who are gone. You should never take anyone for granted, you never know when they'll be taken away from you. Zest for life, that's what Linda had. She lived every day to the fullest, and I'll always admire her for that and I will never forget.

Mărginean Miruna, clasa a VIII-a A

----Chapter Three----

From the perspective of the detective working the case, detective Beckett

About a year ago, Castle and I got assigned to a case that shook New York 4 years ago. Because everyone thought that the triple killer was in prison, no one really considered the fact that he is back, until we saw the way Linda Russo was killed. Conversely to the way he used to stage his victims in their apartments, laying on the ground like in a death pose, he killed her the same way, by using a rope to strangle her but left her there, on the alley.

Desperately, her sister, Camila came to the police precinct right away and I asked her about what her sister was doing that day before she was killed in a dark alley. Especially now, when the triple killer made his 7th victim, I was really determined to find out his identity and put him behind bars for good.

Feeling that the pressure of finding the killer was high, I dedicated all my time to the case because a lot of people's lives were at stake. Giving that most of Linda's so-called enemies alibied out we were now standing in front of a short lists of suspects.

However, we stumbled across a man who was employed at the same company as Linda and he was acting pretty weird around her. I questioned him about his activity at work and when I went through his file, I saw that he has a foster brother, named Marcus Gates, who happened to come out of prison just before Linda was killed. Just as I went through the records about 3XK I also saw that Linda happened to report the killer, 4 years ago when she saw in the elevator a man dressed as a repairman who didn't have the right equipment and when she realized who he might be she reported the incident.

Killing people is something unforgivable in my opinion because why would you take a person out of this world? Later on, that day we visited the prison where Gates was and there we found his cellmate, Jerry Tyson. Marcus Gates was a man pretty hard to find giving that he was being accused of 7 murders, so we needed the help of Jerry Tyson to find him. No one wants to stay in prison so we made a deal with Tyson for information about Gates in exchange for early release. Only a few details gave us enough things so that we could break him into confessing the murders. Prison was waiting for Gates and was going to lock him in for life. Quickly after sending Gates to prison, Castle and another detective went to tell Jerry about the good news so they went to the hotel where Jerry was.

Reluctant, Jerry seemed to be relieved, or so he wanted us to believe. Strangely, Castle realized that something didn't fit quite right into the story and Jerry noticed. Therefore, he began acting really strange and out of nowhere he pushed the detective on the ground and took his gun. Unable to help, Castle was tied to a chair and left there but not before he had a phone call with his mother in which he seemed strange enough to make his mother question his safety. Vivid as she was, his mother sensed that something wasn't right so she called me and we went there immediately. When we arrived, it was too late as Jerry had already disappeared into the night. Xanax was the only thing that kept me sane as I wished we had caught him and I couldn't sleep at night. Years went by and unfortunately, we still didn't get the pleasure to catch him. Zero leads then, but after a few years and another few attempts at putting him behind bars we would have finally gotten the pleasure to put all this in the past with Tyson dead.

Mahalagiu Ana, clasa a VIII-a A

----Chapter Four----

From the killer's perspective, Jerry Tyson

After all this time waiting you finally get to know what really happened to Linda. Being raised by my abusive stepfather made me a really strange kid all my childhood. Certainly, you found out that people call me stone-hearted psychopath who is not capable of loving someone and kills girls with cold blood just for fun. Death for me isn't that scary, it is just a way to free the soul and separate it from the body. Even if everyone thinks it is the end, I consider it the beginning of a new life.

Fifty years ago, I was in love with the most stunning girl that existed on this planet. Ginny, the love of my life, had ocean blue eyes and hair as light as the gold. Her beauty left everyone speechless, so I was very happy to have her. If you think someone like me would have a happy life with someone like her, you are wrong, because she broke my heart in the most evil way possible. Joking and making fun of me, telling everyone I was just a weird boy with no future made me a monster, so this is the reason I choose to become this "wicked criminal". Killing all the girls with blond hair and blue eyes didn't make me feel so good until I found Lisa, a young woman who looked exactly like my so-called soulmate. Learning her habits, following her every day, I did all of these for more than three years until I finally decided the moment to end her life and free her soul from that demon's body.

Murdering all the other girls in the same way made me decide that she should be put in the „coffin”; with her finger crossed to respect the tradition. Nothing was going to stop me from killing her, but, because she looked the most like Ginny, I wanted to do something a little more unique so I took a red rose to put it on her corpse.

Only a few days later after planning my next murder I found the perfect occasion to kill Linda. Pigeons and clouds were filling the sky and it seemed much darker than usual. Queues of cars were making me hate that big city even more and I just couldn't wait to get done with Linda and eliminate the demon on the face of the earth. Rope...I forgot it I thought, but after that I remembered that it was actually in my left pocket. Shining, beautiful Linda was walking through the alley when I came from behind and put the rope around her neck. Time stopped while I was enjoying the final win... Umbrellas were everywhere while the rain drops were pouring heavily.

Xany, the fat little guy that used to work at the prison I went, slightly said hi to me with fear in his eyes while I was going as far as I could from the alley where I left Linda hid behind some bins. Yummy, I said when I saw a pizza restaurant, so truly relieved because I finished my final mission that I decided to eat out tonight. Zach s pizza was the name of the last place I was before disappearing to another different country with a new identity and a new wish for a happy life.

Rauca Ioana, clasa a VIII-a A

MISTERIOASA MOARTE A LINDEI RUSSO

Traducere de prof. Știucă-Lefcencu Adriana

Capitolul 1

Din perspectiva victimei, Linda Russo

După cum zicea gura lumii, eram o fată normală din New York- păr blond, ochi albaștri și o viață liniștită. Din contră...într-o zi din 2006, eram în lift când am văzut un bărbat cu o înfățișare ciudată îmbrăcat ca un muncitor care, însă, căra echipamentul nepotrivit. Din disperare, când am realizat cine era, am sunat la o linie de prim ajutor pentru a-l raporta pe autorul unei triple crime.

În fiecare zi mă rugam să nu mă ucidă și pe mine. Câteva zile mai tarziu am aflat că fusese prins și aruncat în închisoare. Slavă Domnului că eram în siguranță acum și îmi puteam duce traiul în liniște și pace!

A stat în închisoare timp de 4 ani și în tot acest timp am uitat complet de el. Am aflat când a fost eliberat din închisoare, dar nu mai eram stresată, fiind aproape sigură că uitase și el de mine. Dar simplul fapt că nu mă uitase după toți acești ani pentru că tocmai îl văzusem, dovedește cât de crud era.

Ucigând doar blonde cu ochii albaștri, sora mea era foarte îngrijorată pentru mine. Dragostea dintre surori este un sentiment inexplicabil de puternic și nu aș putea trăi fără el. Martie 2010 este luna în care am început să mă simt urmărită cu fiecare pas pe care îl făceam. Nimeni nu mă asculta atunci când încercam să explic ceea ce simțeam. Doar eu știam situațiile dificile prin care treceam în acele momente! Oamenii care îmi erau prieteni au început să mă evite, spunând că sunt ciudată. Repede mi-am amintit de ucigașul celor 3 femei și am realizat că încerca să mă ucidă. Riscând să fiu ucisă, am continuat să merg la muncă în fiecare zi.

Un pas temător înaintea celui alt, mergeam pe jos pe aleea întunecată întorcându-mă de la muncă. Lacrimi au început să îmi brăzdeze obraji, fără a ști însă de ce. Până în acel moment nu mă simțisem niciodată atât de tristă, confuză și speriată, toate în același timp. Puțini oameni treceau pe alea aceea, fiind o scurtătură pe care doar cei din zonă o știau.

Când liniștea care s-a așterunt pe așlee a devenit mai apăsătoare decât de obicei, am știut că ceva nu era în regulă. Xanaxul, medicamentul pe care îl luam ca să mă calmeze, nu își mai făcea efectul. Da, ca de obicei simțeam că este în spatele meu, doar că de data aceasta era mai aproape ca oricând, atât de aproape încât deja avea senzația că ajunsese în rai, atât de aproape încât am simțit cum viața mea se scurse printre degetele lui, punându-i capăt atât de devreme..

Capitolul 2

Din perspectiva surorii victimei

După toți acești ani, încă nu-mi vine să cred ce i s-a întâmplat surorii mele. Frumoasa Linda cea cu inima atât de blândă, ne-a fost luată de lângă noi de acel monstru cu chip de om, Jerry. Soartă crudă, de ce a trebui să fii atât de crudă cu noi? Moartea nu e niciodată ușoară, dar când vine prin mâinile unui psihopat, este pur și simplu de nesuportat! Nu e zi să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care eu și Linda obișnuiam să le facem împreună. Să pescuim lilac, să facem prajituri împreună în bucătărie și să râdem necontrolat până ne dureau burțile sunt doar o parte din ele. Momente minunate care nu se vor mai întoarce niciodată înapoi.

Cum a putut fi Jerry atât de lipsit de inimă? Nici măcar nu pot să încep să înțeleg. Simplul fapt că mă gândesc la el îmi întoarce stomacul pe dos. Mi-a ucis sora ca și cum aceasta nu însemna nimic, ca și cum ar fi fost un obiect insignifiant de care te poți descotorosi oricând cu ușurință. Mama și tata au fost devastați. Nimic nu îi putea consola. Întreaga noastră familie a fost sfărâmată în mii de bucăți. Durere- asta e tot ce simțim. Momentele liniștite cu Linda sunt atât doar niște amintiri din ce în ce mai îndepărtate. Când îmi amintesc zâmbetul ei, vocea ei și atingerea ei simt cum un pumnal îmi străpunge inima. Uneori plâng până adorm gândindu-mă la toate lucrurile pe care nu va apuca să le experimenteze niciodată. Timpul a trecut, dar durerea este încă acolo, mai proaspătă ca oricând. Până în ziua în care ne vom întâlni din nou, Linda va fi mereu în inima mea. Foarte puțini oameni o cunosc la fel de bine ca mine. Mare păcat că lumea nu va avea niciodată șansa să facă cunoștință cu mintea ei strălucitoare!

Razele X pot să arate din ce suntem făcuți, dar nu pot să arate dragostea pe care o purtăm pentru cei care au plecat dintre noi. Nu trebuie să îi luăm ca pe un bun dat pe cei din jurul nostru, nu știm niciodată când ne pot fi luați de lângă noi. Poftă de viață, asta e ceea ce Linda avea. Trăia fiecare zi la maximum, iar eu o voi admira toată viața mea pentru asta și nu o voi uita niciodată!

Capitolul 3

Din perspectiva detectivului care instrumentează cazul, Beckett

Cam cu un an în urmă, Castle și cu mine am primit un caz care a zdruncinat New York-ul acum patru ani. Cum toată lumea credea că autorul celor 3 crime zăcea în închisoare, nimeni nu a luat cu adevărat în calcul posibilitatea că el s-a întors, asta până în momentul în care au văzut felul în care Linda Russo a fost ucisă. Total opus felului în care el obișnuia să își aranjeze victimele în apartamentele lor, așezându-i ca într-o scenă terifiantă a morții, a ucis-o în același fel, folosindu-se de o frânghie ca să o stranguleze, dar a lăsat-o acolo, pe alee.

Cuprinsă de disperare, sora ei, Camila, a venit imediat la sediul poliției unde am întreat-o ce facuse sora ei în ziua premergătoare morții pe aleea întunecată. Mai ales acum, când criminalul a făcut a șaptea sa victimă, eram mai hotărât ca niciodată să îi aflăm identitatea și să îl aruncăm în spatele gratiilor pentru totdeauna.

Aveam sentimentul că presiunea asupra mea pentru a găsi criminalul era enormă, așa că mi-am dedicat tot timpul meu acestui caz, mai ales că la mijloc era viața atâtor oameni. Dat fiind faptul că așa-ziii dușmani ai Lindei aveau cu toții un alibi tare solid, ne aflam în fața unei liste cam scurte de suspecți. Totuși, ne-a ieșit în cale un bărbat care era angajat la aceeași companie cu Linda și care se comporta destul de ciudat în preajma ei. L-am luat la întrebări în legătură cu activitatea lui la muncă și, căutând prin dosarul lui, am

descoperit un frate vitreg numit Marcus Gates care, întâmplător sau nu, ieșise din închisoare chiar înainte de a fi ucisă Linda. Căutând mai departe în dosar, am văzut că Linda raportase și ea criminalul cu 4 ani în urmă, când a observat în lift un bărbat care părea un om ce face reparații, însă care purta un echipament neadecvat iar când și-a dat seama cine ar putea fi, a raportat incidentul.

Să ucizi este ceva de neiertat după parerea mea. De ce să răpești cuiva dreptul la viață?

Mai târziu în acea zi am făcut o vizită la închisoarea unde se afla Gates și acolo am dat peste colegul lui de celulă, Jerry Tyson. Marcus Gates era un om destul de greu de găsit, dat fiind faptul că fusese acuzat de 7 crime, așadar trebuia să îi dăm o mână de ajutor lui Jerry Tyson să îl găsească. Nimeni nu își dorește să stea în închisoare prea mult, așa că am încheiat o înțelegere cu Tyson- informații despre Gates în schimbul unei eliberări condiționate. Doar câteva detalii mici ne-au dat suficientă bază cât să îl forțăm să-și mărturisască crimele. De data aceasta închisoarea îl aștepta pe Gates și era pregătită să îl găzduiască pentru tot restul vieții sale.

Imediat după ce Gates a fost trimis la închisoare, Castle și un alt detectiv au mers la hotelul unde Jerry era pentru a-i da veștile bune. Ezitant, Jerry părea ușurat sau, cel puțin, așa voia să ne facă să credem. În mod ciudat, Castle și-a dat seama că ceva parcă nu se lega în povestea asta, iar Jerry a observat. Brusc a început să se comporte ciudat, l-a împins pe Castle și a trântit-o la pământ apoi i-a luat arma.

Total incapabil să dea o mână de ajutor, Castle a fost legat de un scaun, dar nu înainte de a purta o conversație telefonică cu mama lui, suficient de ciudată încât să îi ridice acesteia semne de întrebare în legătură cu siguranța lui. Mama lui, o femeie foarte plină de viață și deșteaptă, imediat a simțit că ceva nu era în regulă așa că m-a sunat și m-am dus acolo imediat. Am ajuns prea târziu deoarece Jerry deja se făcuse pierdut în noapte.

Din acea zi, numai cu Xanax reușeam să mai adorm deoarece mă ținea trează dorința de a-l fi prins. Ani de zile au trecut și, din păcate, încă nu avusesem plăcerea de a-l prinde. Nu aveam nicio pistă, dar după câțiva ani și alte încercări de a-l arunca în spatele gratiilor, am avut plăcerea de a lăsa totul în trecut, cu Tyson mort.

Capitolul 4

Din perspectiva criminalului

După atâta așteptare, în sfârșit lumea va afla ce s-a întâmplat cu adevărat cu Linda. Faptul că am fost crescut de un tată vitreg abuziv m-a făcut să fiu un copil ciudat în toți anii copilăriei. Cu siguranță știți că oamenii mă numesc un psihopat cu inima de piatră, incapabil să iubească pe cineva și care ucide cu sânge rece fete doar de dragul distracției. Moartea nu îmi inspiră atâta teamă, este pentru mine doar un mod de a elibera sufletul și de a-l separa de corp. Chiar dacă unii consideră că e sfârșitul, pentru mine este doar începutul unei noi vieți.

Acum 50 de ani, eram îndrăgostit de cea mai uimitoare fată care ar fi putut exista pe această planetă. Jenny, iubirea vieții mele, avea ochii de albastru superb al oceanului și părul blond ca de aur. Frumusețea ei te lăsa fără grai așa că eram foarte fericit să o am. Dacă vă imaginați că cineva ca mine ar fi putut clădi o viață cu cineva ca ea, vă înșelați. Mi-a frânt inima în cel mai rău mod posibil. Faptul că a râs mereu de mine fără să mă ia niciodată în serios și că le spunea tuturor că eram doar un ciudat fără viitor m-au transformat într-un monstru. Acestea au fost motivele pentru care am decis să devin "omul negru". Să curm viața acelor fete cu păr blond și ochi albaștri nu mă făcea să mă simt bine, asta până în momentul când am întâlnit-o pe Lisa, o tânără care arăta exact ca așa-zisul meu suflet pereche. I-am învățat obiceiurile și am urmărit-o în fiecare zi timp de mai bine de trei ani, asta până când am decis în cele din urmă să pun capăt și să îi eliberez sufletul din acel corp de demon.

Urmând tiparul, am decis că ar trebui pusă într-un sicriu, cu degetele încrucișate, ca să respect tradiția. Nimic nu mă putea opri, dar, pentru că semăna atât de izbitor cu Jenny, am vrut să fac un gest unic, așa că am luat un trandafir roșu și l-am pus peste trupul ei neînsuflețit.

La doar câteva zile după ce plănuisem următoarea crimă am găsit ocazia perfectă de a o ucide pe Linda. Porumbei și nori umpleau cerul și părea mult mai întuneric decât de obicei. Cozile de mașimi mă făceau să urăsc și mai mult orașua ăsta mare și abi așteptam să termin cu Linda, să elimin demonul de pe fața pământului. Mă gândeam că am uitat frânghia, dar mi-am amintit că o aveam în buzunarul stâng. Strălucitoarea, frumoasa Linda venea agale pe alee când m-am apropiat cu pași ușori de ea și i-am înfășurat-o în jurul gâtului. Timpul a stat în loc în timp ce am savurat victoria finală...doar umbrțele apăreau peste tot în timp ce stropi grei de ploaie loveau pământul.

Xani, micuțul omuleț durduliu cu care obișnuiam să lucrez la închisoarea la care am fost, m-a salutat cu o voce stinsă și cu vădită teamă în privire, în timp ce mă îndepărtam cu repeziciune de aleea unde o lăsasem pe Linda ascunsă în spatele unor containere. Am înghițit în sec atunci când am văzut pizzeria, atât de ușurat pentru că îmi dudedem la capăt misiunea finală încât am decis să mănânc în oraș. "Pizza lui Zach" se numea acel ultim loc în care am fost înainte de a dispărea într-o altă țară, cu o nouă identitate și dorința unei noi și fericite vieți.

THE WORLD AND ITS COUNTRIES

At first, when you're asked how many countries there are, just grab a map and start counting – that is the way to do it...wrong. Borders will differ depending on where you got that map from. Countries are declared independent if these 5 U.N. members don't reject it, which include: United Kingdom, France, United States of America, China and Russia. Disputed territories such as Kosovo which declared independence from Serbia in 2008, is recognized by half the world, whereas the other half thinks it's just a rebellious group, and so China and Russia veto it. Excluding random people who put a flag down on oil rigs or over disputed land and declare it a country like Sealand or Bir-Tawil.

For example, other nations namely: Transnistria, Abkhazia, Nagorno-Karabakh and South Ossetia recognize each other but no official U.N. members do because they are part of Moldova, Georgia and Azerbaijan. Geopolitical aspects mainly done, let's move onto other regards. Hong-Kong is the most country like country but isn't one, and Vatican City which is the exact opposite is a country or a non-observer state to be precise. Israel and Palestine are another conflict but it's too complex to explain. Justifying the Olympic Games, they say that there are 204 countries. Kind of them to include small islands that belong to other countries. Likely they've been added so it could be said that over 200 nations compete. Many of which I've never seen participate. No perfect definition of a "country" is possible because there're too many characteristics. Over 190 and around 200 is acceptable. Probably in the middle of the pack is best. Questionably, are enclaves and exclaves countries? Right, no, they are a part of one.

Sovereign states are what makes a real nation being defined by International Law. To date, there are 195 countries with 2 non-observer states as I mentioned before – Palestine and Vatican City. Unequivocally, islands are often shared territory so they don't count. Vastly, islands have been occupied by former empires, and still are today. Why aren't they being let go of? Xiamen is an island from China and is a strategic point for the military.

You must feel dizzy after all this, so let's end it! Zones are what ultimately determine what makes a country a country, if other countries think that country is a country.

Lorenț Mihnea, Clasa a VIII-a A

LUMEA ȘI ȚĂRILE EI

La început, când ești întrebat câte țări sunt, pune doar mâna pe o hartă și începe să numeri – așa se face...greșit. Granițele diferă în funcție de hartă pe care o ai în față. Țările sunt declarate independente dacă aceste 5 națiuni unite nu se opun: Regatul Unit al Marii Britanii, Franța, Statele Unite ale Americii, China și Rusia. Teritoriile disputate, cum este Kosovo care și-a declarat independența față de Serbia în 2008, este recunoscut de jumătate de lume, în timp ce cealaltă jumătate îl consideră doar un grup de rebeli, astfel încât China și Rusia. Lasăm la o parte oamenii oarecare ce au pus un steag pe platformele petroliere sau în teritorii disputate și au declarat o țară ca Sealand sau Bir-Tawil.

De exemplu, alte națiuni cum ar fi Transnistria, Abkhazia, Nagorno-Karabakh și Ossetia de Sud se recunosc unele pe altele, dar niciun membru oficial al Națiunilor Unite nu o fac deoarece sunt parte din Moldova, Georgia și Azerbaijan. Odată rezolvate aspectele geopolitice, haideți să aruncăm o privier asupra altor aspect. Hong-Kong cea mai asemănătoare cu o țară, însă nu este una și Vaticanul, care este exact opusul unei țări, sau un stat neobservator, să fim mai exacti.

Israel și Palestina sunt un alt conflict, însă este prea complex pentru a fi explicat. Pentru a justifica Jocurile Olimpice, se spune că sunt 204 țări. Drăguț din partea lor să include și insulele mici care aparțin altor țări. Probabil că au fost incluse pentru a se putea spune că sunt peste 200 de țări în competiție. Pe multe din ele nici nu le-am văzut participând în competiții.

Nu este posibilă o definiție perfectă unei țări deoarece sunt prea multe caracteristici de luat în calcul. Peste 190 și în jur de 200 este numărul acceptabil. Probabil cel mai bine este să te afli pe la jumătate. Și, o alta întrebare. Sunt enclavele și exclavele țări? Nu, nu sunt nici pe de parte. Statele suverane sunt definite de legea internațională. În acest moment, sunt 195 de țări cărora li se adaugă cele 2 neobservatoare menționate anterior, Palestina și Vaticanul. Fără echivoc, insulele sunt teritorii la comun, așadar ele nu se pun la socoteală. Insulele au fost aproape complet ocupate de foste imperii, așa că nu se numără. De ce sunt oare lăsate pe dinafară? Xiamen este o insula din China și un important punct strategic din punct de vedere militar.

Toate acestea probabil v-au dat amețeli, așa că haideți să ne oprim aici. Zonele determină, până la urmă, ceea ce face o țară să fie țară și asta dacă alte țări consideră că o țară e țară!

UN ZÂMBET...

✚ La oră, se vorbește despre istoria Americii.

Profesorul îi întreabă pe elevi de ce anul 1809 este important în istoria americanilor.

Mihăiță răspunde:

Este anul în care s-a născut Abraham Lincoln.

Profesorul trece mai departe și îi întreabă pe elevi ce s-a întâmplat în anul 1819.

Deodată Mihăiță se ridică în picioare și spune:

- În 1819 Abraham Lincoln a împlinit 10 ani.

✚ Profesorul îi verifică tema lui Matei și îi spune acestuia.

- - Matei, recunoaște! Te-a ajutat tatăl tău să îți faci tema, nu-i așa?

- Matei îi răspunde imediat:

- - Nu, domnule profesor. A făcut-o singur!

✚ Copilul: Nu pot să merg la școală astăzi.

Tatăl: De ce, ce s-a întâmplat?

✚ Copilul: Nu mă simt bine.

Tatăl: Cum adică?

Copilul: Nu mă simt bine la școală.

✚ Profesorul: De ce ai întârziat?

Elevul: Din cauza indicatoarelor de pe șosea.

Profesorul: Ce fel de indicatoare?

Elevul: Cele care atenționau că este școală în apropiere și trebuie redusă viteză.

✚ Andrei: Domnule profesor, vreau să vă întreb ceva.

Profesorul: Sigur, Andrei, întreabă-mă orice vrei să știi. Andrei: Domnule profesor, dumneavoastră aveți obiceiul să pedepsiți elevii pentru lucrurile pe care nu le-au făcut? Profesorul: Nu, Andrei. De ce aș face așa ceva? Andrei: Vă mulțumesc, domnule profesor. M-am liniștit acum. Nu mi-am făcut temele.

✚ Profesoara: Maria, ce obții atunci când scazi 879 din 1823, aduni cu 176 și împărți răspunsul la 3?

Maria: O durere de cap, doamna profesoară.

✚ Profesorul: Paul, știi că nu poți să dormi în clasă.

Paul: Știu. Dar dacă ați face puțină liniște, cred că aș reuși.

✚ Profesorul: cine va răspunde la următoarea întrebare pe care o pun, poate pleca acasă mai devreme. Unul dintre elevi își aruncă ghiozdanul pe geam.

Profesorul: Cine a aruncat ghiozdanul?

Elevul: Eu. Deci, acum pot să plec acasă.

✚ Profesorul: De ce ai vată în urechi, ai vreo infecție?

Elevul: Nu, dar mama îmi spune tot timpul “îți intră pe o ureche și îți iese pe cealaltă”, așa că încerc să țin informația înăuntru.

✚ Tatăl: Care este motivul pentru care ai luat o notă atât de mică la test? Elevul: Absența. Tatăl: Ai fost absent în ziua testului?

Elevul: Nu, colegul meu de bancă a fost absent.

✚ Profesorul distrat îi spune fericit soției:

– Uite dragă, azi nu am mai uitat servieta la serviciu, o am cu mine!

– Dragul meu, tu azi nici nu ți-ai luat servieta!

✚ Profesorul de mate:

- Anul acesta clasa sta foarte prost la matematica. Cred ca 90% vor ramane corigenți!

- Dar, domnule profesor, nici nu suntem atația...

✚ Profesorul se străduiește să lămurească elevilor proverbul “Drumul cel mai scurt e și cel mai bun”.

- Tata zice că nu-i așa! spune un elev.
- Zău? Și ce meserie are tatăl tău?
- Sofer de taxi.

✚ Profesorul:

- Elev Popescu, când este timpul cel mai potrivit de strâns cireșele?

Elevul:

- Când e legat câinele, domnule profesor.
- Fiul dumneavoastră este foarte slab la geografie.
- Nu-i nimic. Cu veniturile noastre, departe nu pleacă.

✚ Un copil îl întreabă pe tatăl său:

- Tata, tu poți să scrii cu ochii închiși?
- Nu știu, să încerc.
- Bine, atunci sting lumina ai să îmi semnezi și mie carnetul de note.

✚ La ora de matematică:

- Să presupunem că locuiești la etajul cinci și că între fiecare două etaje sunt 15 trepte. Câte trepte va trebui să urci pentru a ajunge la apartamentul tău?
- Pe toate, domnule profesor.

✚ La examen, un student ia un bilet - nu știe. Ia altul - iarăși nu știe. Al treilea - de asemenea... Și așa al patrulea, al cincilea...

✚ Profesorul îl oprește și îi dă nota 5!

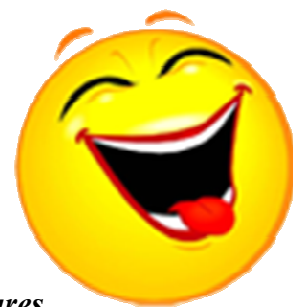
Ceilalți studenți se revoltă:

- Pentru ce?
- Cum pentru ce? După cum cauți, înseamnă că știe ceva.

✚ Profesorul: Ridică-te în picioare și da-mi exemplul de două pronume?

Elevul: Cine? Eu?

Profesorul: Foarte bine, stai jos!

Material selectat de prof. Monica Mareș

Sursa: <https://anidescoala.ro/>

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului,;*

- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;*

- *De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;*

- *De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;*

- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.com*

PROIECTELE NOASTRE

- + „România suntem noi”
- + ”Școala cu suflet”
- + ”Călător prin România”
- + Și noi știm să mâncăm sănătos”
- + "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- + Ziua Mediului ”Așa da...Așa nu,,
- + „Cartea,izvor de cunoaștere”
- + „Împreună înmulțim bucuria”
- + Proiect Mondial „Eco-Școala”
- + Proiect „Ecoatitudine”
- + ABC-ul emoțiilor
- + Europe Code Week
- + Proiect UNICEF - World's Largest Lesson - Ziua Internațională a Drepturilor Copilului
- + Proiecte „Creativ”
- + „English For You”
- + „Școala părinților”
- + „Școala după școală”
- + „Lumea muzicii”
- + Proiect e-Twinning „Once upon a time: Superstitions”
- + Programul "Familia mea"- Dezvoltarea Abilităților Pentru Viață", în parteneriat cu Junior Achievement
- + „Nutriție sănătoasă”- proiect realizat în colaborare cu Mega Image
- + Carnavalul frunzelor ruginii
- + „Robocoding” - participare la EU Code Week- colaborare cu European Schoolnet Academy
- + Ziua Internațională a Drepturilor Copilului-lecție internațională realizată în colaborare cu UNICEF
- + Alimentația sănătoasă
- + „Educația pe vremea bunicilor”
- + Prevenirea violenței și a bullying –ului- proiect realizat în colaborare cu Poliția de proximitate
- + „Poveste de Crăciun”- proiect realizat in colaborare cu părinții
- + „Pictez, creez, mă distrez”
- + „Clubul de lectură”- proiect realizat în colaborare cu Librăria Șt.O.Iosif
- + Optimizarea procesului de învățământ prin mijloace moderne specifice sec. XXI – proiect internațional Erasmus+ realizat in colaborare cu Comisia Europeană și Agenția Națională Pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale
- + „Rețeta,, pentru dinți sănătoși- proiect realizat în colaborare cu Cabinetul Stomatologic al școlii
- + Cartea, izvor de cunoaștere- proiect realizat în colaborare cu Biblioteca Județeană George Barițiu. Secția pentru copii și tineret
- + Mâini dibace- proiect realizat în colaborare cu Galeria Creativ
- + Expoziția-prin ochi de copil
- + Cultuționarul
- + Părinții la școală- activitate realizată în colaborare cu părinții

- + Suntem mici,dar reciclăm!- colaborare cu ISJ Brașov, Soc. Vrancart, Org. Eco Mediu
- + Salvăm pădurea reciclând - Proiectul Ecoatitudine
- + „Crăciunul in lume”. Lucrări din materiale reciclabile
- + Școala cu suflet- proiect realizat împreuna cu profesorii școlii
- + Salvăm Planeta- colaborare cu Creativa
- + „Suntem prietenii naturii!” - Reciclăm
- + „Natura-prin ochii copiilor”
- + Realizam lucruri minunate din materiale reciclate
- + „Noaptea cercetătorilor europeni”
- + O bucurie de Crăciun- proiect realizat în colaborare cu Fundația Bucuria Darului
- + Un strop de bucurie in cadrul proiectului „Împreună înmulțim bucuria,,
- + 1 Decembrie- Ziua României
- + Serbare de Crăciun- Iată vin colindătorii
- + Educația prin ochii copiilor
- + Obiceiuri de Crăciun

